

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
15 APRIL 1932 - No. 46

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

DE LENTE VOER OVER DE VELDEN

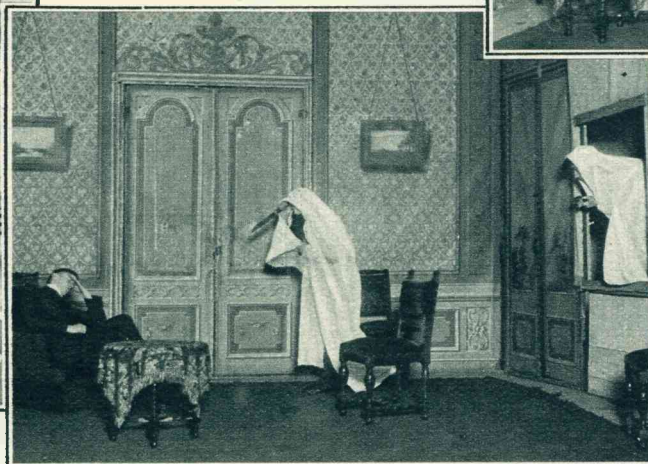
Voor het Stedelijk museum te Vlissingen werd aangekocht een schilderij, voorstellend een gezicht op Vlissingen uit de helft der 17e eeuw. Verschillende stadspunten vallen nog duidelijk te herkennen.

Zeewusch Nieuws

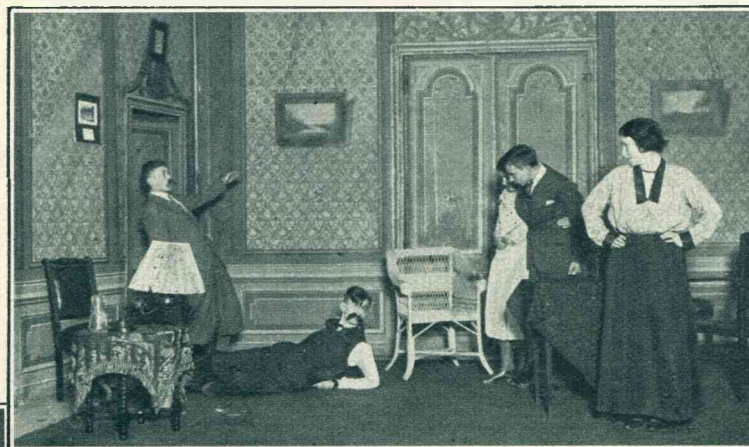

Van een oogenblikje rust maakt de schipper gebruik om z'n schip wat op te kalfateren.

Zonder onderbreking haast gaan de dilettanten-tooneelspelers verder met het opvoeren van bekende en minder bekende tooneelstukken. De Middelburgsche gymnastastest-vereening bereikte een record, door op één avond drie stukken op te voeren, die resp. heetten: „Kou”

„Het geheim van Hartenfels”.

Bie ons op 't durp

'k Stieng nae een wuuf te kieken, in een rooijen zieden keuze, die de kop van een vint in d'r 'anden 'ieuw, toen 'k ineens achter m'n 'oore : Noe, ik vind ik 'et mae ieselik, en 'k gae d'r uut ok.

Kiek, da was Moeie Pietie, mie een jonge meid die 'k glad nie kende. Zo, zò Pier, zee ze, mò jie al je kostelijke centen verdoe in zò'n spul liek as 'ier?

En jie dan? vroeg ik.

D'r à ze toch nie vee op te zeggen.

Wien 'ei jie dae noe bie je? vroeg ik, en ik duidde op dà misje, wan dae wou ik wè's mee bekend weze.

Dà's Kriena, die altied bie m'n werkt, zee Pietie. Die 'ei je toch wè's meer ezie?

Bè neent, zee ik, mae noe is wat aers. Lae m'n is 'n endetje gae keuren, want 'ier is 't noe net niks.

Ja, glò'k, zee Pietie, dat è'k ok à 'ezeid, mae die meid wou dà zie, maer ik vind ik 'et een ieselijk gedoe, dà kan 'k je wè vertelle.

En toen bin me d'r uut'egae, en wiste danse, dae op den 'oek, je weet wè. Ikke mie Kriena, wan Pietie kost 'et nie mir, en 'eur zat mae glesjes rooie liefde te drinken, en op 't lest riep ze : Julder moste mae trouwe, julder bin een mooi span, en dan krie je al mien centen.

Mae Moeie Pietie, ik bin toch à 'etrouwd ! riep ik.

Ja, zee ze, dà kan noe wè zò weze, mae julder moste toch mae trouwe, dà vind ik d'r van.

Ik gaf Kriena een oagie en toen zeeje me mae jae en amen, en toen é m'n d'r mae tuusebrocht ok.

Mae toen 'k gister bie d'r kwam, mie een deel van 't verreke, wan dà's de gewente bie ons, mò je wete, toen zee 'eur zò zachjes : Pier, dat è'k nie zò bedoeld, 't is toch zonde.

En toen begos ze te schreeuwen.

Ik zegge : Mae Moeie Pietie noe toch, mae 'eur riep : allé, laete wulder mae trouwe, en toen begreep ik ineens, dà ze van d'r verstand of was. Ja, je beleef toch wat in je fermielje !

'k E d'r trek den dokter bie g'aele, die keek t'r zò mae geffen nae, en 'um zee trek : Ja, Van 't Hof, 't is spietig, mae ze mot trek vort. Ik zegge : Nae wae? en 'um zee : Nae een inrichting.

Menschen lieve, dà 'k dat noe op m'n ouwen dag nog mò beleve. 'k Zà d'r mae van zwiege, mae z'is noe wig, en ze zà wè nooit vromme komme.

Zò is 't mie de kerremisse verloape, en 'k kà je wè zegge, dà 'k t'r een paer kwaaje daegen van è g'ad.

En noe zee de vrouwe wè : Allé, je kan nie 'eel de wereld op je nikke neme, mae ondertusschen, 't is van 'eur gin fermielje, en dan kà je licht klesse.

Mae noe è m'n toech een kaerte g'ad, dà 't goed gong.

Mie dat al è'k vee zurge an m'n kop, wan de fermielje ei' beslote om Moeie Pietie d'r zakjes noe mae an kant te doe, en noe bin ik zò'ezeid den uitvoerder en is t'r altied wat te bestellen, en dà val nie mee, wan je mò mie al je menschen rekeniengje 'ouwe, en goed is 't nooit. Dus je begriep, 't mot deze weeke mae 's een bietje korter weze. Dae gae noe eenmael zò, je kan nie altied liek à dà je wè zou wensche. PIER VAN 'T HOF.

„Yes, Yes”.

DE BOTERBEURS

Wij hebben hier een boterbeurs,
een lust om te aanschouwen.
Als Donderdags de beurs begint,
dan memelt het van vrouwen.
Een prachtig schoone lindeboom
staat midden op het plein,
die 's zomers rijk in bladerpracht
zoo schaduwrijk kan zijn.
Hier komen vrouwen speculeeren,
en kiezen eieren voor hun geld.
Ze proeven van de verse boter,
die in hun monden zachtjes smelt.
Hier doet men niet in margarine,
dit fonds wordt door een elk veracht,
omdat men hier van verse boter
het allerhoogste voordeel macht.

Dit is een beurs voor alle beurzen.
En de belegging is hier goed.
Zoodat men hier gerust kan zeggen:
dat elk hier veilig zaken doet.

Middelburg

C. J. V. V.

Onze gymnastiek- en turnverenigingen. De jongens- en meisjesafdeeling met aspirant-leden en bestuur van C.K.W.O., een zeer bekende gymnastiekvereniging te Vlissingen.

Langs de kaden van Terneuzen gaat het werk voortdurend zijn gang en, alle crisis ten spijt, lijkt hier nog wel wat bedrijvigheid te bestaan.

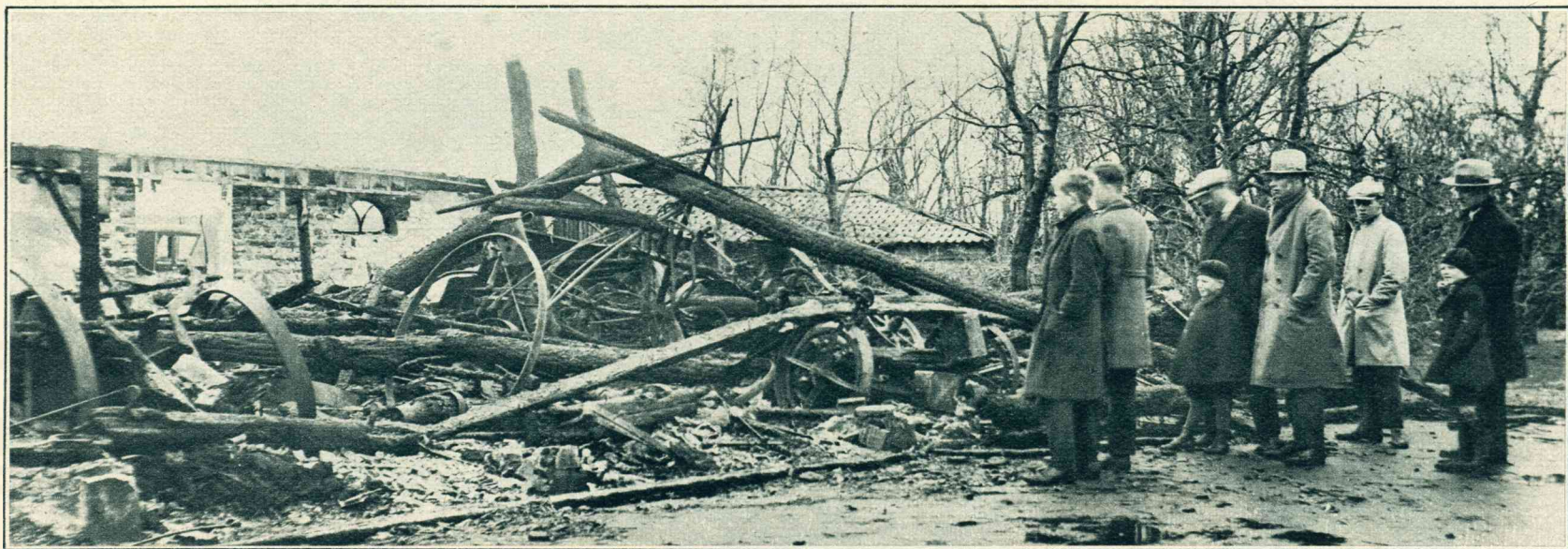
Door de inschakeling der electriciteit te Schore-Flake is op 6 April j.l. een aanvang gemaakt met de electrificatie der Oostgroep van Zuid-Beveland. De burgemeester van Schore-Flake, de Edelachtbare heer van Nieuwenhuizen, verrichtte deze symbolische handeling.

Dezer dagen was het 125 jaar geleden, dat de St. Willibrorduskerk te Hulst in twee deelen werd verdeeld, waarvan Katholieken en Protestanten ieder de helft werd toegewezen. Hierbij een gezicht op de kerk van uit de Begijnenstraat, tijdens de nu in gang zijnde restauratie, nu de kerk weldra in zijn ouden staat hersteld wordt.

Foto van de nieuwe Lagere Tuinbouwschool te Haamstede, die op 29 April officieel in gebruik zal worden genomen.

Bij den landbouwer C. Koene te Grijskerke ontstond op Zaterdagavond brand in de schuur en stallen, waarbij 50 koeien en 1 paard omkwamen en bijna de geheele landbouwinspan verloren ging. De resten van den landbouwinspan.

Bloeiende narcissenvelden te Haamstede, de streek, waar de laatste jaren veel veranderde.

Altijd maar Tegenstellingen

De tijd is gekomen, om weer naar de boot te tijgen om te ondervinden, of het nieuwe jaargetijde op onze eilanden ook wat nieuws heeft weten te brengen. En van onze Noordelijke reis zijn we niet teleurgesteld teruggekomen!

Speciaal in Renesse werden we getroffen door een ongewone bedrijvigheid en een totaal veranderde geestesgesteldheid, welke getuigt van een initiatief, dat men in dezen slechten tijd op vele plaatsen tevergeefs zal zoeken. Want, o lezer, het kleine Renesse heeft zich opgemaakt om een badplaats te worden, en als het seizoen een weinig met dit dorpje wil zijn, zullen reeds dit jaar veler wenschen in vervulling gaan. Zeker, we zijn er een weinig trotsch op, en we verstouten ons ook te veronderstellen, dat onze vele artikelen in deze richting een weinig hebben bijgedragen tot datgene,

wat zich nu gaat voltrekken. Ongetwijfeld is het zoo, dat Renesse van de Schouwsche duindorpen op het oogenblik de meeste kans maakt naar voren te treden. Want met de andere dorpen is het zoo gesteld, dat een ontwikkeling tot badplaats eerst zal kunnen inzetten, wanneer het bezwaar, dat deze plaatsen te ver van zee liggen, overwonnen is. Dit nu kan alleen gebeuren door een groote maatschappij, die deze ontwikkeling ter hand zou willen nemen. En hierop bestaat in deze tijdsomstandigheden niet veel kans. Deze zelfde tijdsomstandigheden mogen er

echter niet toe leiden, dat men zich uit het veld laat slaan en bij de pakken gaat neerzitten. Integendeel, het is nog altijd wenschelijk, dat men, zij het op beperkte schaal, propaganda maakt voor de Schouwsche duinstreek. Want men moet niet uit het oog verliezen, dat, al mogen er veel menschen zijn, die dit jaar niet reizen, er weer een heel andere

categorie is, die vroeger naar 't buitenland trok, maar nu volstaat met de zomervacantie door te brengen in eigen land, een zaak, waarvoor bovendien van alle zijden stevig propaganda wordt gemaakt. De badstroken nu, die over gezond verstand beschikken en zich niet te buiten gaan aan de zoogenaamde vreemdelingenindustrie, maar zich aanpassen bij

Ook de hyacinten beginnen volop de velden te kleuren.

Een mooie ruiker van de velden op Schouwen.

de tijdsomstandigheden en zich tevreden stellen met normale in plaats van overdreven winsten, maken een goede kans. Dit laatste moge door de belanghebbenden worden ingezien. Renesse heeft een gids uitgegeven, die een goed figuur maakt en in groote oplaag zal worden verspreid. Dank zij de medewerking van de vereeniging „Renesse Vooruit”, die wij ditmaal met heel veel genoeg lof toezwaaien, kon deze uitgave, die zeker veel zal bijdragen tot den bloei van het dorp, tot stand worden gebracht. Reclame is alles, en wil men een gedeelte van den vreemdelingenstroom naar zich toetrekken, dan moet men iets wagen. Vooral in dezen malaisetijd is dat noodig, omdat badplaats-ontwikkeling niet alleen van belang is voor neringdoenden en pensions, maar indirect voor het geheele dorp. Op deze wijze kan een nieuw bestaansmiddel nieuwe baten brengen. Het ware dan ook wenschelijk, dat de gemeente en haar bestuur zich achter de ver. „Renesse Vooruit” schaarde, om daadwerkelijk deel te nemen aan het vele, dat nog zal moeten worden verricht. In dit verband wijzen wij nog eens op de wenschelijkheid van reddingsmateriaal op het strand, noodzakelijke voorwaarde voor vreemdelingenbezoek en vragen wij ons af of het geen aanbeveling zou verdienen, het baden te localiseeren in enkele vakken, waar dit het minst gevaarlijk is, en voor het overige gedeelte van het strand een zwembod uit te vaardigen. Op deze wijze zou het aanbrengen van reddingsmateriaal ook niet te veel kosten met zich brengen.

De foto's laten een en ander zien, van wat er nu te Renesse gebeurt, speciaal hoe er wordt gebouwd. Ook Haamstede, Burgh en Westerschouwen maken zich op, de vreemdelingen met open armen te ontvangen. We vragen ons af, of voor het volgende jaar de mogelijkheid tot het gezamenlijk uitgeven van een gids niet zou bestaan. Dat ondertusschen te Renesse de waterleidingplannen weer zijn opgedoken, behoeft niet te verwonderen. Wij handhaven

voor op het binnenhalen van een gouden oogst. Burgemeester Schoof, een der meest geziene figuren in Westelijk Schouwen en op verschillend gebied een werkzaam pionier, heeft om gezondheidsredenen zijn ontslag als burgervader van Noordwelle en Serooskerke moeten aanvragen. Zijn heengaan zal door velen terecht worden betreurd.

De andere dorpen brachten ons niets nieuws. Ze lagen als altijd glimlachend in den zonneshijn van een stralenden Paaschmorgen, vredigen

Voor vervoer naar de stad, speciaal naar Rotterdam, worden de mooiste bloemen geplukt en tot bouquetten gevormd.

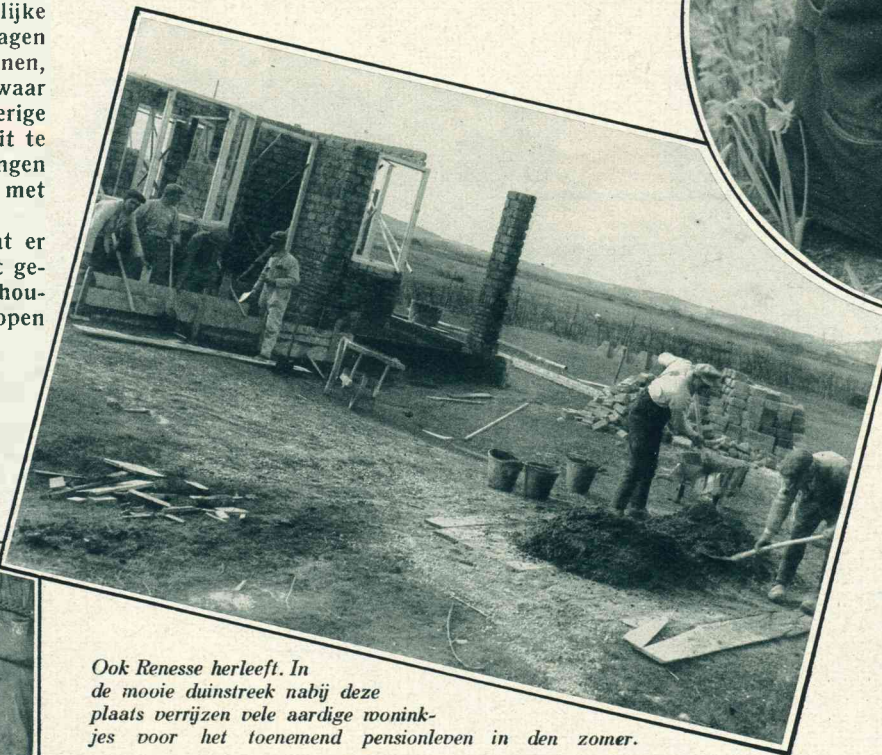
nog het oude standpunt, en achten voor de ontwikkeling van Renesse als badplaats waterleiding van veel belang, hoewel we thans wel de vraag willen stellen, of de voorstanders nu den meest gunstigen tijd ervoor hebben uitgekozen.

De landbouwdorpen in dezen hoek bieden nog hetzelfde aspect. Neen, daar is niet veel veranderd, en ondanks crisis en malaise bereidt men zich weer

werkzaam. Daarboven een vliegtuig van de K.L.M., die haar diensten op deze lijn heeft uitgebreid, wat de streek zeker in meerdere opzichten ten goede zal komen.

Zoo ligt daar Westelijk Schouwen met zijn vele tegenstellingen en, oppervlakkig gezien, tegengestelde belangen, die echter door de moderne techniek worden overbrugd. Want, opgenomen te zijn in het luchtverkeer, betekent altijd en voor alles: vooruitgang.

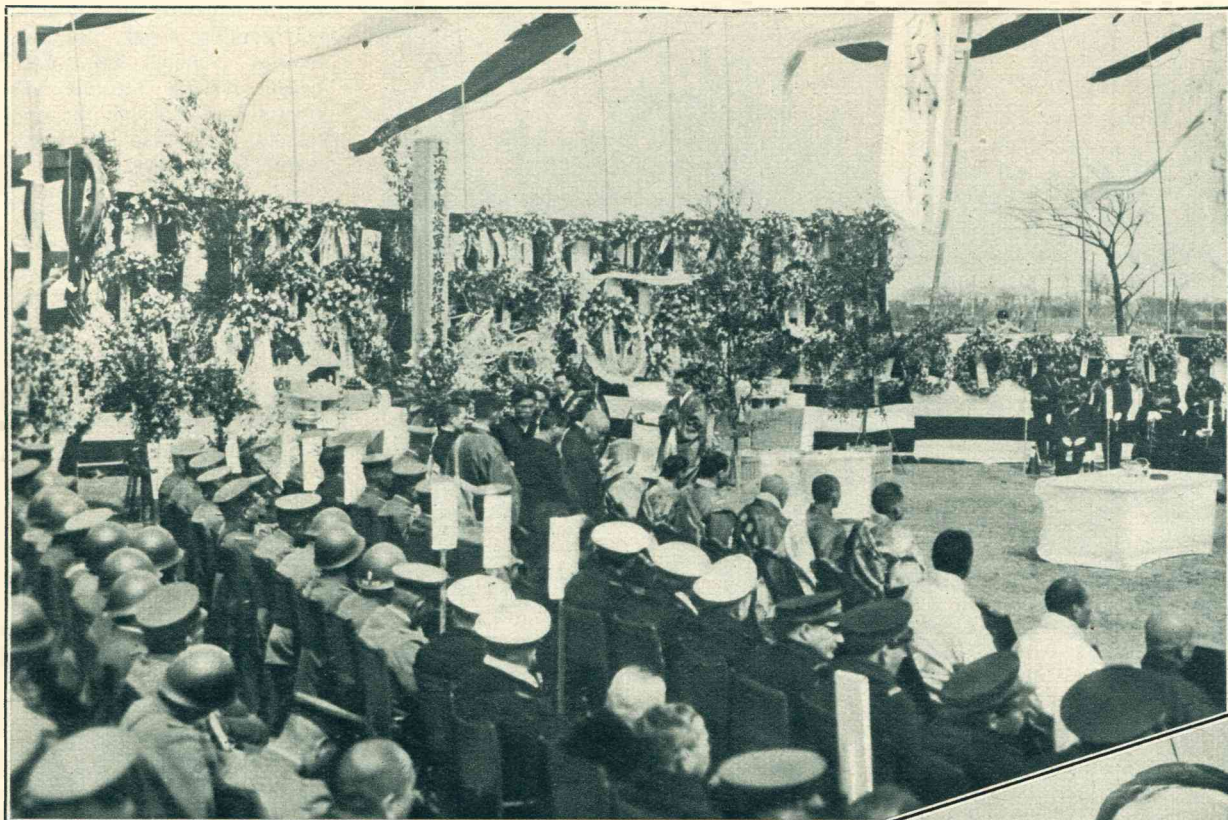
Ook Renesse herleeft. In de mooie duinstreek nabij deze plaats verrijzen vele aardige woninkjes voor het toenemend pensionleven in den zomer.

Aan een dezer aardige landhuisjes wordt de laatste hand gelegd.

De andere dorpen brachten ons niets nieuws... Zoo ligt daar Westelijk Schouwen met zijn vele tegenstellingen.

Voor de gevallen Japansche mariniers werd te Sjanghai een plechtig gedachtenisfeest gevierd, waarbij vele bloemenoffers werden gebracht.

VAN HEINDE EN VERRE

Talrijke beeldhouwers maken op het oogenblik ontwerpen voor een Briand-monument. Twee maquettes, vervaardigd door Emil Guillaume, waarvan er een bestemd is om te Cocherel, het dorpje waar de staatsman gaarne vertoefde, te worden opgericht.

De groote schoonmaak gaat ook aan een kathedraal niet voorbij. De kerkmeubels van de Kathedraal van Bristol krijgen een goede beurt.

De bekende Duitsche film-acteur Gustav Fröhlich trad in het huwelijk met de revue-zangeres Gitta Alpar. Het bruidspaar bij het verlaten van het stadhuis.

Café Noir

Een fijn geglaceerd biscuitje met een verrukkelijk koffie-aroma. 14 ct. p. ons

VERKADE

EEN AANHOUDER WINT

**GEREGELD
ADVERTEEREN
IS... WINNEN**

UWE JONGENS
in
ONZE KLEEDING

Wij hebben ons
op veel betere
kwaliteit en
afwerking
toegelegd

Toch zijn onze prijzen
zeer voordeel

Wij concurreeren alléén
met zaken van
BETERE STANDING

PEEK & CLOPPENBURG

geeft cachet!

ONZE VOORWAARDEN GRONDIG GEWIJZIGD.

**AANPASSING AAN DE TIJDSOMSTANDIGHEDEN.
OMWENTELING IN DE CREDIETVERLEENING.**

Als het getij verloopt, moet men de bakens verzetten. Als de omstandigheden zich wijzigen, moet men zich weten aan te passen. Dit weten wij en daarom geven wij U onderstaand onze **NIEUWE VOORWAARDEN** waarop wij voortaan credit zullen verleen. Wij wijzen er in dit verband speciaal op, dat wij blijven voortgaan met het leveren van **SOLIDE GOEDEREN** tegen **UITERST BILLIJKE PRIJZEN**.

Onze nieuwe voorwaarden

1. **ALLE BEDRAGEN TOT F 250.-** worden **ZONDER VOORUIT-BETALING** geleverd op één jaar credit.
2. Geen extra-kosten voor informatie of administratie.
3. Vergoeding van reiskosten voor één persoon voor hen, die buiten Rotterdam wonen, bij aankoop van minstens f 100.-.
4. Levering onder stipte geheimhouding, t.o.v. informatiën en thuisbezorging der goederen.
5. Alles tot **ZEER BILLIJKE PRIJZEN**, die veelal gelijk zijn aan die van goede contantzaken, doch nooit meer dan 10% daarboven liggen. Alle goederen in onze magazijnen zijn van een duidelijke prijskaart

voorzien. Geen onduidelijk of niet geprijsde goederen.

6. Het leggen van Zeil en Linoleum geschiedt **GEHEEL GRATIS**. Veranderingen aan confectie eveneens.
7. Levering van alle goederen onder garantie. Normale slijtage hiervan uitgezonderd.
8. **LEVERING FRANCO HUIS** door geheel Nederland, geen kosten voor verpakking. Verzending van goederen buiten de stad zonder vermelding van onzen naam als afzender. **Ons personeel draagt geen uniform. Onze auto's dragen geen naam.**
9. De betalingen kunnen door ons aan huis worden afgehaald of aan onze Kassa worden bezorgd, tegen kwijting door kwitantiezegel. Ook kan per giro worden betaald op onze post rekening of **OP EEN GEHEIM GIRONUMMER**
10. Tijdens ziekte of werkloosheid wordt **vermindering van betaling** verleend, en worden de geleverde goederen niet door ons teruggehaald.

Uiterst coulante en reële bediening door ons personeel, precies alsof U à contant kocht.

„SPREEK THANS MET LOEB EN 'T KOMT IN ORDE!”

... voor Uw **MEUBELEN, KLEEDING, KARPETTEN, ZEIL EN LINOLEUM, LOOPERS, MATRASSSEN EN BEDDEN, DEKENS EN SPREIEN, KINDERWAGENS, enz.**

LOEB

OPPERT 63, R'DAM, TEL. 53578
GEOPEND TOT 8 UUR - ZATERDAGS 10 UUR

Uitknippen en bewaren.

HAROL
REUKLOOS HAARWATER
ONMISBAAR VOOR
SCHOOLGAANDE KINDEREN

FLACONS 30-45+ BIJ DROGISTEN

ZONDER DIEET

ben ik in korten tijd 20 pond lichter geworden door een eenvoudig middel, hetwelk ik iedereen gaarne mededeel. Schrijf aan Mevr. Noto Haadinegoro, GR 7, Torenstr. 8, Den Haag

*Adverteeren
doet verkoopen!*

KUNSTGEBITTEN

f 55.-
Absoluut pijnloze behandeling desgewenst termijnbetaling. Ook voor Ziekenfondsleden.
Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam
Iederen dag geopend van 9-3 en 6-8 uur. Telefoon 51943
Voor **Dordrecht**: Warmoezierspad 17 (Kromhout) Iederen dag geopend van 10-12 en 7-8 uur.
Voor **Delft**: Markt 79 's Zaterdags van 3-5 uur.

Witte Tanden: Chlorodont

de heerlijk verfrisschend smakende pepermint tandpasta Tube 35 cent en 60 cent

Een nieuw middel ter bescherming van de tanden is zoojuist ontdekt

In de Pepsodent-Laboratoria is een nieuw materiaal samengesteld, hetwelk polijstende bestanddelen bevat, die een algeheel ommekeer teweeg zullen brengen. De tanden gaan meer blinken, de tandslag wordt geheel verwijderd, terwijl het materiaal bovendien geheel onschadelijk is.

PEPSODENT heeft steeds naar verbetering gestreefd en geeft ook thans weer den toon aan door deze nieuwe ontdekking, die drie uitzonderlijke eigenschappen bezit:

1. Voor het verwijderen van den gevaarlijken tandslag zou het moeilijk zijn iets beters te vinden.
2. Door de uiterst fijne samenstelling zal het glazuur meer gaan blinken dan vroeger.
3. Doordat dit nieuwe materiaal beduidend zachter is, is het - en dit is zeer belangrijk - absoluut onschadelijk.

Reeds na een paar dagen brengt het gebruik van Pepsodent een algeheel verbetering in het uiterlijk Uwer tanden. Pepsodent verschildt thans geheel van alle andere bekende merken.

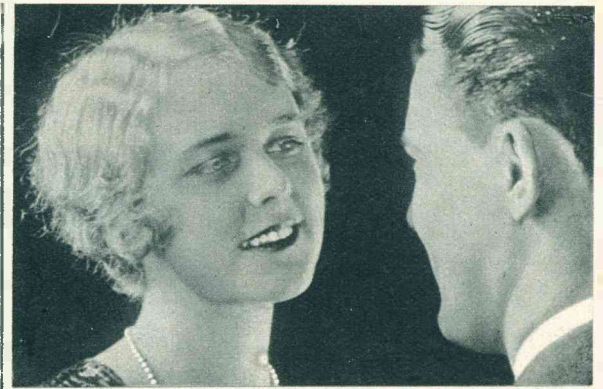
De opzet was: een combinatie van tandslag-gebruik Pepsodent tweemaal per dag — bezoek uw tandarts minstens tweemaal per jaar.

verwijderende eigenschappen en algeheel onschadelijkheid, terwijl toch het uiterlijk en de smaak van Pepsodent gehandhaafd moesten blijven. Eigenlijk een paradox! Een schijnbaar hopeloze taak, waarnaar alle tandpasta-fabrikanten gedurende de laatste jaren gezocht hebben. Toch is Pepsodent hierin geslaagd.

Het voornaamste doel van Pepsodent is het verwijderen van den tandslag. Pepsodent slaagt hier thans beter in dan ooit.

Tandslag is dat kleverige laagje op Uw tanden. Bacteriën verzamelen zich erin en veroorzaken bederf. Tandslag neemt voedseldeeltjes in zich op, waardoor de tanden er dof uit gaan zien. Verwijderen van den tandslag is een eerste vereischte voor schoonheid en gezondheid.

Koopt nog heden een tube. Pepsodent is van een wetenschappelijk standpunt beschouwd de beste hedendaagsche Amerikaanse tandpasta.

Zorgt dat Uw mooi BLONDHAAR niet verkleurt alware het slechts ter wille van "hem"!

Hij is de eerste, die het bemerkt, wanneer Uw haar donkerder wordt. Voorkomt dit door Roberts Nurblood de speciale shampoo voor Blondines: het verhindert het donker worden en geeft reeds donker geworden haar den oorspronkelijken lichten gouden glans terug. Bevat geen kleurmiddel, geen henna, geen schadelijk bleekmiddel. Miljoenen malen beproefd! Probeer Roberts Nurblood nog heden! Importeurs: Firma B. Meindersma, Den Haag-Amsterdam-Sneek.

BLOEDARMOEDE

BLEEKZUCHT en alle daaruit voortvloeiende ZWAKTETOESTANDEN

Dr. H. NANNING's

HAEMOFERRIN

(STAALHAEMATOGEEEN)

Uitstekend bloedvormend versterkingsmiddel.

f 2.60 p. 1 flesch - Aangenaam van smaak - f 1.60 p. 1/2 flesch

Dr. H. NANNING's Pharm. Chem. Fabriek N.V. - Den Haag

Tien jaren maagzuur. Voordat hij het middel ertegen vond.

Veel menschen lijden onnodig. Deze man ook. Als hij 10 jaar geleden geweten had wat hij nu weet, zou hem heel wat narigheid bespaard zijn.

„Ik moet een paar waardeerende woorden over Kruschen Salts schrijven. Tien jaren heb ik aan maagzuur geleden. Ik probeerde zoowat van alles, totdat een vriend mij aanriep Kruschen Salts eens te probeeren. Ik neem het nu twee maanden in en het doet mij genoeg te kunnen zeggen, dat ik geen last meer van zuur heb gehad. W. B.“

Kruschen Salts neutraliseert spoedig het maagzuur, ontleent het alle pijnlijke eigenschappen en drijft het zacht uit het lichaam. En door uw afvoerorganen tot volmaakt geregelde werking aan te sporen voorkomt Kruschen, dat dit schadelijke zuur zich ooit weer ophoopt. Daarna zult u geen last meer hebben na uw maaltijden. Kruschen Salts zal u inwendig schoon houden. Zuiver en versterkt bloed wordt naar elk deel van uw lichaam gevoerd. U zult zich wonderlijk energiek en goed voelen. Zoo gezond en vroolijk als een mensch zich bij mogelijkheid maar voelen kan.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

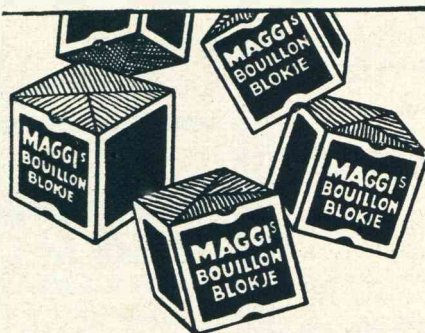
VAN RIJN'S
Utrecht De Beste **MOSTERD**

EEN AANHOUDER WINT

GEREGELD
ADVERTEEREN
IS...WINNEN

Verkrijgbaar bij Apothekers. Drogisten en in zaken voor huishoudelijke artikelen. Import.: L. S. A. Bron Rotterdam

DE KLEINE HELPERS

zoowel voor de bereiding van soepen, voor 't afmaken van groenten, sausen, jus enz, als voor drinkbouillon, zijn:

MAGGI'S BOUILLON-BLOKJES

Onthoudt het:
Maggi's Bouillonblokjes
helpen bezuinigen!

Asthmalijders

Het **Asthmapoeder Boom** geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende borstbenauwdheid en borstbeklemming. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijgaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

HET Circusmeisje

DOOR
JOHAN DE GRAAFF

Spoedig leerde Ria, zooals zij genoemd werd, een man kennen, waaraan haar hart ging hangen als aan haar geluk. De man was een zwakkeling, een speler en een dronkaard, maar het arme meisje was blind en wilde of kon geen fouten zien in den man dien zij liefhad. Haar vader trachtte hen met alle middelen die hem ten dienste stonden van elkander te houden, maar ach, hij was op tournee en de vrouw bij wie Ria in huis was en die het toezicht op haar had, was oud en zwak. Een half jaar heeft de strijd tusschen vader en kind geduurd, toen begreep hij, dat hij het op zou moeten geven en gaf hij hun toestemming voor een huwelijk.

Het meisje leerde spoedig inzien dat zij een verschrikkelijk lot tegemoet ging, haar man gaf zich evenals vroeger aan allerlei uitspattingen over, en zelfs de geboorte van een kind bracht den ellendeling niet tot inkeer. Wat de arme Ria onder het juk van den man, die tegelijk haar beul en moordenaar was, geleden heeft, is niet te beschrijven, maar het heeft een zwarte schaduw geworpen op het leven van Tine en haar vader.

Ria was anderhalf jaar getrouwd, toen de moreele en lichamelijke ellende haar het verstand verbijsterde. Het kwam niet plotseling, maar van lieverlede, zij werd zwaarmoedig en dwaalde soms dagenlang met of zonder haar kind, dat nog maar een half jaar oud was, buiten haar huis rond. In dien tijd kwam Tine van de kostschool en zij wijdde zich terstond aan haar arme zuster en aan de verzorging van de kleine, die eveneens Tine werd genoemd.

Het was in die dagen, toen Ria nog wel eens enkele oogenblikken bij haar volle verstand was, dat zij een voorgevoel moet hebben gehad van haar noodlottig einde. De angst voor de toekomst van haar kind vervulde haar dag en nacht en zij bad en smeekte Tine voor de opvoeding van haar kleine te willen zorgdragen als zij er eens niet meer mocht zijn of niet meer in staat mocht zijn toezicht op het kind te houden. De arme vrouw moet in zulke oogenblikken bevreesd zijn geweest dat zij in een krankzinnigengesticht zou worden opgenomen. Tine beloofde het, niet alleen om haar zuster gerust te stellen, maar ook omdat zij van het kleine meisje zielsveel was gaan houden. Tot welk een schrikkelijk lot zij zichzelf met die belofte veroordeelde, zou spoedig blijken, meneer Paul. Op zekeren dag sprong Ria, na door haar beul te zijn mishandeld, in een aanval van waanzin in een kanaal en verdrinkte. Het verdriet van Tine en haar vader was niet te beschrijven; tot het bewustzijn van den ellendeling, die den dood van de arme Ria veroorzaakt had, drong de moord ternauwernood door, hij lag dronken in bed, toen zijn vrouw dood werd thuisgebracht. Den anderen dag was hij verdwenen en niemand wist waar hij gebleven was.

Het noodlottig einde van Ria was oorzaak, dat mijn arme vriend sukkelen ging en toen hij twee maanden later vrij plotseling stierf, stond Tine met haar pleegkindje alleen op de wereld. Het was een verschrikkelijke slag voor haar, maar het meisje heeft een sterke ziel, meneer Paul. Zij overwon haar smart en zon op middelen om de verschillende moeilijkheden, die zich al dadelijk voordeden, het hoofd te bieden. Haar vader had mij aangewezen als den man, tot wien zij zich om raad en bijstand kon wenden en samen overlegden wij wat haar te doen stond onder deze omstandigheden. Het was haar hoogste en eenigste wensch de kleine Tine bij zich te houden en daarom probeerden wij de leeuwen te verkoopen. De prijs dien men ons bood was echter zoo laag, dat Tine daarmee niet uit de moeilijkheden kwam en toen rijpte het plan in haar om betere tijden voor den verkoop af te wachten en zelf als domptreuse het leeuwennummer te verzorgen, waarmee ook Farber gebaat zou zijn. Hoewel wij haar van dit plan trachtten af te brengen, bleef zij volharden in haar voorname en zoo werd Tine in ons gezelschap opgenomen. Zij bracht het kind onder in een tehuis in Amsterdam, waar zij het van tijd tot tijd bezocht. Toen... kwam plotseling de man te voorschijn. Hij eischte geld en opname in het gezelschap en noodgedwongen gaf Tine toe....

„Noodgedwongen?” viel Paul den Sidi vragend in de rede, met schorre, overslaande stem. „Welke dwangmiddelen had die ellendeling tot zijn beschikking, mijn vriend?”

„Het kind,” gaf de Arabier moeilijk ten antwoord. „Hij is de vader en hij dreigde het kind mee te nemen en elders onder te brengen, waar het buiten Tine's bereik zou zijn. De liefde voor het kind en de belofte aan haar arme zuster en aan haar vader gegeven, dwongen haar de verlangens van dien duivel in te willigen.”

„Groote God,” steunde Paul, diep ontroerd.

„Begrijpt u, meneer Paul? Willem, die duivel, dwong haar, hem mee te nemen op reis en perste haar geld af; verder gaf hij de directrice van het kindertehuis opdracht, niemand bij de kleine Tine toe te laten, als hij zelf er niet bij was. Voor alles wat het kind betrof, was Tine geheel van dien duivel afhankelijk. In mij zag hij zijn aartsvijand, hij wist dat ik over het meisje waakte en daarom stond ik tweemaal aan zijn laffe aanvallen bloot. Hij is een monster, moge Allah hem straffen! Hij heeft zijn vrouw en haar vader vermoord, Tine's leven vergiftigd en eindelijk aan mijn leven een einde gemaakt en het uwe in groot gevaar gebracht. Moge Allah hem bezoeken met ziekte, honger en verderf. Begrijpt u, waarom het nu meer dan ooit noodig is dat iemand het toezicht houdt op Tine en haar belangen?”

Paul voelde zich gebroken door de gedachte aan wat het meisje, dat hij niet vergeten kon, te lijden had gehad en door de vrees voor wat zij naar alle waarschijnlijkheid van den ellendeling, die rechtens haar zwager was, nog te lijden zou krijgen.

„Zeg me, Sidi, wat ik doen kan om haar te helpen?” verzocht hij met verstikte stem.

„Vertel me eerst of haar geschiedenis eenige verandering heeft gebracht in uw gevoelens voor haar, meneer Paul!” vroeg de Arabier.

„Nu ik alles weet is mijn vereering nog grooter, mijn geloof in haar sterker, mijn liefde dieper geworden, mijn vriend, en ik weet nu beter dan ooit dat mijn geluk alleen van het hare kan afhangen. Maar helaas, wat kan ik voor haar zijn, nadat zij beslist geweigerd heeft mijn vrouw te worden? En waarom weigerde zij dit?”

Zijn stem klonk klagend en over het gelaat van den Arabier vloog een peinzende trek.

„Misschien ligt de reden in uw maatschappelijke positie,” veronderstelde de zieke. „Eenige dagen nadat u bezoek had gehad van die twee dames, kwam Tine bij me. Zij vroeg me welke positie u eigenlijk bekleedde. Farber had zich daarover niet uitgelaten en Erna had dolle geruchten omtrent u in omloop gebracht. Ik zei Tine, dat u heel rijk was en ik meen dat dit haar drukte. Mogelijk heeft de overweging, dat zij als uw vrouw het kind, dat haar aan het hart lag, aan anderen zou moeten toevertrouwen en bovendien de angst, dat zij den een of anderen dag door toedoen van dien hond, die haar zwager is, uw naam en positie in gevaar zou brengen, haar voorgeschreven uw aanzoek af te wijzen, meneer Paul. Zooiets ligt geheel in Tine's karakter en het kan haar slechts eeren.”

„O, beste vriend, hoe vreeselijk heb ik haar beleedigd als belooning voor haar offer,” riep Paul uit met een wanhopige uitdrukking in zijn blik. „Hoe heb ik haar gepijnigd en bijna tot vertwijfeling gebracht. Hoe is het mogelijk dat zij dit ooit zal kunnen vergeven?”

„Tine heeft een groot hart, waarin ruimte is voor vergiffenis,” antwoordde Moelay met een flauwen glimlach.

„Maar zeg me toch wat ik doen moet, om iets goed te maken van hetgeen ik tegenover haar misdeed, Sidi?” smeekte Paul, nog steeds buiten zichzelf van droefheid en schaamte.

De Arabier maakte een onrustig gebaar met de hand en aarzelde blijkbaar een vraag te stellen die hem op de lippen lag.

„Welnu, beste vriend?...” drong Paul aan, toen hij de aarzeling van den zieke bespeurde.

„Zouden... de taak die zij tegenover het kind te vervullen heeft en de betrekking waarin zij tot dat zwijn staat, geen beletselen voor u zijn om Tine....”

„Neen!” viel Paul den ander vastberaden in de rede. „Ik ken mijn moeder en ik ben ervan overtuigd dat zij, alles, alles wetend, zoowel Tine als het kind in haar huis zou opnemen.”

„Dan, mijn vriend, is er hoop.... Ik zal vandaag nog een brief naar Tine laten schrijven. Mijn moeder schrijft Fransch en ik zal alles aan Tine meedeelen. Ik zal verzwijgen dat ik er ernstig aan toe ben en voorgeven dat mijn vader wenscht dat ik thuis blijf. Ik zal haar aanraden een nieuw aanzoek van u niet af te wijzen en haar op het hart drukken dat zij, in haar belang en in dat van de kleine Tine, uw liefde en bescherming niet versmaden mag. Als zij overtuigd kan worden dat haar plichten tegenover het kind in overeenstemming kunnen worden gebracht met de positie, die u haar aanbiedt en als zij weet dat haar familiegeschiedenis voor u geen beletsel vormt, geloof ik beslist dat zij haar weigering zal herroepen. Zij houdt van u en zij zal gelukkig zijn als zij aan het verlangen van haar hart zal kunnen toegeven. Wilt gij dat ik haar dit alles schrijven zal, mijn vriend?”

„Gij voorkomt mijn liefsten wensch; uw voornemen alleen reeds maakt me gelukkiger dan ik in langen tijd geweest ben,” stemde Paul hartelijk verheugd toe.

„Sla dan even op die gong als ge wilt,” hernam de zieke. „Ik wil haast maken met mijn plannen; voor Allah me oproept, zou ik graag omtrent Tine's toekomst gerust willen zijn.”

Paul voldeed aan zijn verlangen en eenige oogenblikken later trad Moelay's moeder het vertrek binnen. Zij was onmiddellijk bereid om aan het verzoek van haar zoon te voldoen en een oud-Arabisch schrijftafeltje te voorschijn halend zette zij zich bij het rustbed tot schrijven. Moeder en zoon aan elkander overlatend, verliet Paul, diep onder den indruk van hetgeen hij vernomen had, het ziekenvertrek om in de eenzaamheid tot rust en tot vrede met zichzelf te komen.

HOOFDSTUK XXVII

ALLE HOOP GESTORVEN

Si Hadj ag Yemma had Paul voor den duur van zijn verblijf in Tripolis, met echt Oostersche gastvrijheid, een zijner buitenverblijven aan den rand van de oase Si Moessa aangeboden, waar hij een leger bedienden ter beschikking had. Na zijn eerste gesprek over Tine had Moelay niet meer over haar gesproken en ook Paul vermeed het onderwerp aan te roeren dat beider gedachten voortdurend bezighield.

Het werd Paul intusschen duidelijk dat zijn vriend al dichter en dichter den rand van het graf naderde; elke dag dien hij in leven bleef, werd door den Franschen dokter als een overwinning op den dood beschouwd. Het spreken was den zieke allengs moeilijker geworden, hij bracht nu nog slechts fluisterklanken voort, die hem de grootste inspanning kostten.

Herhaaldelijk verloor de zieke het bewustzijn en hoewel iedereen vreesde dat hij daaruit niet meer ontwaken zou, overwon toch telkens weer zijn geestkracht de zwakheid van het lichaam en begroette hij het teruggekeerde leven

Aandacht

met een maten, aandoenlijken glimlach, die de enkele vertrouwden, die dag en nacht bij hem waakten, altijd weer diep ontroerde.

In Paul's hart was intusschen de hoop, dat het hem eindelijk gelukken zou Tine voor zich te winnen, allengs vaster geworden. Vertrouwend op het geloof van zijn vriend, had hij reeds alle hinderpalen die hem van het meisje scheidden zien wegvallen en met een ongeduld, dat zelfs niet getemperd werd door de gedachte aan het lijden van den zieke, zag hij met verlangen het antwoord tegemoet, waarvan hij voelde dat zijn leven afhing.

Naarmate hij Tine in zijn verbeelding op een steeds hooger voetstuk verhief, zoodat hij tenslotte een bijna bangen eerbied voor haar begon te koesteren, brokkelden de bezwaren, die zijn moeder tegen deze verbintenis had aangevoerd, stuk voor stuk af en werd hij vervuld van het rotsvaste vertrouwen, dat zij Tine, als zij maar alles wist, niet langer als schoondochter zou weigeren en dat zij haar spoedig zou liefkrijgen.

Op een dag op den Sock el Toerk dwalend tusschen de zwijgende, neerghurkte kooplieden en de uitgestalde marktartikelen, werd hij door een huisbediende van zijn gastheer verzocht, zoo spoedig mogelijk bij den zieke te komen. Hij verbleekte bij het vermoeden, dat hij binnen eenige oogenblikken weten zou wat hem in zijn verder leven aan geluk of ongeluk te wachten stond en geslingerd tusschen hoop en vrees, volgde hij den Bedawin met haastigen tred naar Si ag Yemma's huis.

Toen hij het ziekenvertrek betrad, liet men hem onmiddellijk met zijn vriend alleen en zich over hem heenbuigend, begreep Paul terstond dat alle hopen vergeefsch was geweest. Op het gelaat van den zieke lag een scherpe, smartelijke schaduw en met een zwak gebaar beduidde hij Paul plaats te nemen. Terwijl hij als vernietigd in de kussens zakte, keek hij zijn vriend met angstig gespannen blik aan.

„Het spijt mij vreeselijk, voor u en voor haar... ik... zij stelt u opnieuw teleur, meneer Paul,” fluisterde Moelay. „Ik heb haar geschreven, alles, alles geschreven wat een gunstigen invloed op haar besluit kon uitoefenen... Alles is tevergeefs geweest... Hier heb ik haar antwoord, lees het en probeer het verdriet als een man te dragen... Er is... er is een geheim in haar leven... en ik ken het niet...”

Paul nam met bevende hand het schrijven aan en wierp er een blik in. De letters dansten hem voor de oogen, maar eindelijk was hij zijn ontroering voor zooveel meester dat hij de woorden onderscheiden kon.

„Mijn dierbare vriend,” las hij.

„Uw schrijven heeft mij diep getroffen. Hoewel ge er met geen woord over schrijft, heb ik begrepen, dat het vreeselijk ongeval waarvan ge helaas het slachtoffer zijt geworden, niet vreemd is geweest aan uw besluit, om niet meer naar Europa terug te keeren. De gedachte aan het misdrijf, weinig minder dan een moordaanslag, heeft me, sinds ik u verlaten heb, nog geen oogenblik met rust gelaten. Ik kan het mezelf onmogelijk vergeven, dat ik nog zooveel ver-

trouwen in den man heb gesteld, die den dood van mijn lieven vader en zuster heeft veroorzaakt en ik verwijt mezelf onophoudelijk, dat ik nagelaten heb maatregelen te treffen, die zulk een misdadig opzet onmogelijk hadden moeten maken.

Die wroeging en dat berouw komen te laat, aan mijn onachtzaamheid en roekeloos vertrouwen is het te wijten, dat mijn twee beste vrienden ernstig leed werd aangedaan en dat gij zelfs in levensgevaar hebt verkeerd. Ik voel me door uw verzekering, dat het u thans goed gaat, een weinig gerustgesteld en ik bid God, beste Sidi Moelay, dat ge spoedig geheel hersteld zult zijn en dat ik nog eens gelegenheid zal krijgen u persoonlijk te danken voor alles, wat ge voor mij sinds vaders dood hebt gedaan. Uw brief, dien ik meermalen herlezen heb, heeft mij goed gedaan, wijl hij bewijst met hoeveel zorg gij nog voor ons zijt vervuld. Ik zal nog dikwijls uw goeden raad en hulp missen en de hemel weet, hoezeer ik beide nog eens noodig zal hebben. Voor het oogenblik kan ik u omtrent onze omstandigheden geruststellen, de verkoop van de dieren heeft, zooals ge weet, zooveel opgebracht, dat ik me de eerste drie jaren geen zorg behoef te maken.

Zooals ge begrijpen zult, heb ik de kleine Tine bij me genomen; we zijn goed bezorgd en volkomen veilig onder de hoede van een oude dame, die een klein pension houdt. Zelfs voor Willem ben ik hier niet bevreesd, overigens geloof ik niet, dat hij het me nog lastig durft te maken. Met Farber ben ik overeengekomen dat hij onmiddellijk aangifte van den diefstal zal doen, als de man mij hinderlijk mocht zijn en ik zal geen oogenblik aarzelen om hem daarmee te dreigen, als hij me ooit onder de oogen durft komen. Ik spreek slechts van dreigen, beste vriend, ge begrijpt wel dat ik Tineke's vader niet in de gevangenis kan laten zetten. Onze gezondheid is zeer goed en ik voel me, met het kind bij me, werkelijk gelukkig.

Een schaduw, een scherpe schaduw wordt daarop echter geworpen door het gebeurde met meneer van Affelen. Hiermee kom ik tevens op den raad, dien ge me in uw brief hebt gegeven, omtrent een nieuwe beslissing op een eventueel herhaald aanzoek van onzen vriend.

Als ik tegenover u oprecht wil zijn, moet ik u bekennen, dat het me inder tijd zeer, zéér hard is gevallen meneer Paul te moeten afwijzen. Als ik alleen met mijn hart te rade was gegaan, dan zou ik met groote vreugde het geluk dat hij me aanbood hebben aangenomen. Ik heb me echter genoodzaakt gezien hem af te wijzen. Het mocht niet, het mocht niet! Het kostte mij mijn rust en Paul een groote teleurstelling en zelfs veel droefheid, maar ik kon niet anders. Ge vergist u echter in de reden van mijn weigering, beste vriend.

Ria's beklagenswaardig lot en vreeselijk einde, noch de taak die mij was opgelegd met de opvoeding van kleine Tine, noch mijn familiebetrekking tot Willem had iets met mijn besluit te maken. Als er anders niets geweest was, zou ik niet geaarzeld hebben Paul alles te vertellen, ik had genoeg vertrouwen in zijn liefde en in zijn goede hart om hem, zonder vrees in zijn achting te

zullen dalen, alles toe te vertrouwen. Ook zijn maatschappelijke positie was geen reden voor me om hem af te wijzen. Ik was weliswaar bevreesd dat ik me in zijn wereld niet op mijn plaats zou voelen, maar als dit een aanleiding gegeven had om hem te weigeren, zou ik tenslotte mijn verzet hebben opgegeven.

Er was echter een andere reden, een reden die ik zelfs u niet kan noemen, omdat ik tegenover anderen stilzwijgendheid heb beloofd. Het heeft dus geen nut hier verder over uit te weiden, ik heb me gebonden door mijn woord en de verplichting te zwijgen zal blijven bestaan, zolang anderen mij niet vergunnen te spreken. Om echter den schijn weg te nemen, als zou ik met de gevoelens van Paul hebben gespeeld, wil ik u dit nog zeggen: Als Paul me twee dagen eerder had gevraagd, of zelfs maar een dag eerder, dan zou ik zonder aarzelen mijn levensgeluk in zijn handen hebben gelegd. Op den dag van het aanzoek gebeurde er echter iets, dat me voor een moeilijken strijd plaatste, een strijd die kort maar beslissend was en waarvan de uitslag me deed gevoelen, dat mijn offer van hooger waarde was dan de bevrediging van mijn egoïstische verlangens.

Ge begrijpt nu ook wel, beste vriend, waarom ik aan Paul's aandrang weerstand bleef bieden en waarom ik zelfs de beschuldiging op me liet rusten, als zou ik een harteloze en slechte coquette zijn: mijn geheim kwam anders in gevaar. Om thans op uw raad terug te komen: een huwelijk met Paul zal altijd onmogelijk blijven. Ik hoop uit den grond van mijn hart dat hij me spoedig zal leeren vergeten en dat hij, hoeveel pijn de gedachte eraan me ook doet, gelukkig zal worden met een andere vrouw, die wellicht meer voor hem kan zijn dan ik.

Vergun me, beste vriend, hierover verder te zwijgen. Hoewel ik me dagelijks voorhoud, dat ik ondankbaar ben en het recht niet heb me ongelukkig te voelen, komt toch zoo nu en dan het hart in opstand en worden me de tranen in de oogen gedrongen. Het is dwaas, heel dwaas, maar toch...

Laat ik u dus liever eens vertellen hoe de dieren tegenwoordig gehuust vest zijn....."

Er kwam een lastige nevel voor Paul's oogen, die hem belette verder te lezen en met een diepen zucht liet hij de hand, waarin hij den brief hield, op het bed van den zieke vallen. De laatste woorden van het schrijven, die verrieden dat Tine nog van hem hield en om hem leed, ontroerden hem diep en de zekerheid dat zij nochtans nooit zijn vrouw zou kunnen worden, deed hem plotseling weer inzien hoe leeg en woest zijn leven in de toekomst zou blijven.

In zijn hart vervloekte hij de geheimzinnige macht die hen gescheiden hield en met gebalde vuisten kwam hij overeind. Een scheurend geluid, veroorzaakt door een hoestbui van den zieke, deed hem tot zichzelf komen en haastig naar een beker grijpen om het lijden van zijn vriend te verlichten. Hijgend en steunend viel de zieke in de kussens terug en zijn oogen met een steeds flauwer wordende uitdrukking op Paul vestigend, fluisterde hij bijna onhoorbaar: „Wees een man, berust er in.... Er is niets aan te doen.... niets aan te doen, mijn vriend...."

Paul zette zich met somberen blik opnieuw naast het bed en met het hoofd in de handen gesteund, trachtte hij zijn gedachten, die als een chaos in zijn brein woelden, te ordenen en zichzelf meester te worden. Langen tijd bleef hij zoo zitten, radend en speurend naar den aard van het geheim, dat zijn levensgeluk in den weg stond.

Hij hoorde niet den flauwen zucht die aan den mond van den stervende naast hem ontsnapte en hij hoorde ook niet de zachte schreden, die eenigen tijd later het bed naderden. Een zachte, verschrikte kreet deed hem plotseling verbijsterd opstaan en een blik op het bed werpen. De roerloosheid van de gestalte van zijn vriend en de bedroefde, handenwringende vrouw, die op haar knieën voor het bed gevallen was, brachten een traan in zijn oog en een snik in zijn keel: Sidi Moelay was zonder strijd, nog maar eenige minuten geleden, ontslapen en Allah's levenstuin ingegaan....

HOOFDSTUK XXVIII

ZWERVER IN EENZAAMHEID.

Aan den rand der oase Si Moessa, in de nabijheid der moskee en in de huiverende schaduw der slanke palmen, was Sidi Moelay ag Yemma zijn laatste stilte ingegaan, een stilte, die hoogere wijding verkreeg door het geroep van de Muëzzins, die vanaf de ommegangen der minarets de aanhangers van het geloof dat redt tot het gebed uitnoodigden.

Op een morgen, drie weken nadat Paul zijn voet op de Noord-Afrikaansche kust had gezet, verliet hij Tripolis, vergezeld van vele dankbetuigingen en zegewenschen van een diepbedroefden vader en een treurende moeder, die den vriend van hun zoon tal van zeer kostbare geschenken hadden meegegeven.

Paul had zijn moeder een zeer uitvoerigen brief geschreven, waarin hij zijn geheele hart had opengelegd en waarin hij haar duidelijk had trachten te maken hoe noodzakelijk het was, vergetelheid te zoeken, wilde hij niet in wanhoop ondergaan. Hij had haar zijn afkeer om terug te keeren tot het benauwde, alledaagsche leven tusschen vier muren niet verborgen en haar zijn plan meegedeeld om een tocht door de woestijn te maken. Daarna had hij zich een uitrusting aangeschaft en zich naar Misda begeven, waar hij zich aansloot bij een karavaan die naar den Nijl trok. De smart die hij leed en de ernst van den dood, dien hij van nabij had leeren kennen, deden hem de beschaving schuwen en verlangen naar de eenzaamheid van de onbedorven wildernis. Nadat hij zich in Selta van de karavaan gescheiden had, trok hij, vergezeld door een viertal gewapende Arabieren en zes negers als dragers, de Lybische woestijn in, vertoefde eenigen tijd in Koefra en begaf zich vervolgens naar het Zuiden, waar hij tot diep in de Nubische woestijn drong. Al dien tijd leefde hij sober als een zwervende Bedawin, dankbaar voor een helderen dronk water en gelukkig met een handvol dadels. Jagend, visschend en zwervend trok hij verder, totdat eindelijk de Europeaan bijna geheel in hem was ondergegaan en er noch in uiterlijk, noch in zijn huidkleur, noch in zijn Tibesti-dialect nog eenig onderscheid te bespeuren viel met dat van een echten zoon der woestijn. Al deze maanden wist hij zich vluchtend voor zichzelf, voor zijn herinneringen en voor het beeld van een lief, tener meisje met een ovaal gelaat van blank en rose, waaruit een paar donkere, amandelvormige oogen hem tegenblikten met een uitdrukking van diepe droefheid en een innig groot verlangen.

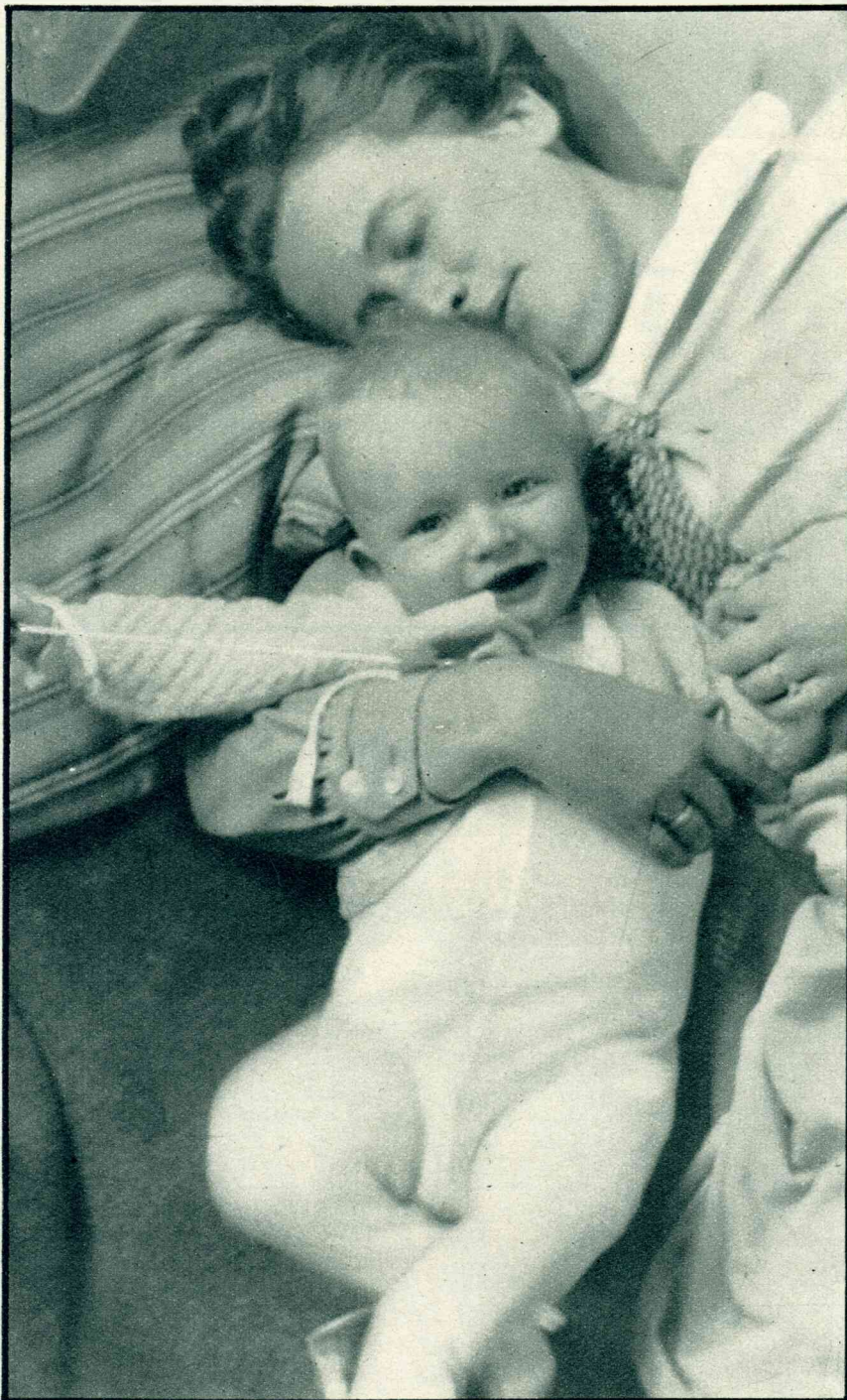
Het gevoel dat zij hem nabij was, leefde sterk in hem en gewoonlijk deed het hem zeer. Maar soms was haar aanwezigheid zoo suggestief-troostend en bemoedigend, dat de rimpels van zijn voorhoofd verdwenen en zijn moede, door het scherpe woestijnzand ontstoken oogen, iets van hun brandende pijn verloren.

Op een avond voor zijn tent gezeten, met zijn escorte verloren in de onmetelijke zandzee, die zelfs aan den horizon door niets werd gebroken, liet hij een peinzenden blik op zijn mannen rusten, wier bournous en tulband hem plotseling in zijn herinnering deden zoeken naar een gelijkenis in het verleden. Opeens viel hem de fakir in de gedachten en diens vreemde, vage voorspelling omtrent zijn toekomst. Zonder dat hij er zich eenige moeite voor gaf, vielen hem de woorden van Mathama Akbar vanzelf weer in en bijna woordelijk kon hij ze herhalen.

„Ik zie een leven vol moeilijkheden, die niet van langen duur zijn, maar die onoverkomelijk lijken.... U voert een geweldigen strijd, niet alleen met uzelf, maar ook met anderen.... u zult de smart leeren kennen en ook anderen smart berokkenen.... Ik zie u trekken door veel vreemde landen, opgejaagd door uw leed.... Er is een oude vrouw, die ver van u verwijderd is en die met u meelijdt... Een man kruist uw levenspad, die ten doode is opgeschreven.."

„Moelay...." liet Paul zich verrast ontvallen. Tot zijn verbazing constateerde hij, dat Mathama Akbar's voorspelling tot op den dag van heden woordelijk aan hem in vervulling was gegaan. Hij vroeg zich af welke beteekenis hij moest hechten aan de voorzegging, dat de moeilijkheden niet van langen duur zouden zijn.

(Wordt voortgezet)

In veilige haven

Feestelijke intocht der herders, voor 't begin der ruiterspielen.

tusschen de Noordzee en de Middellandsche zee zouden wonen, tusschen Parijs en Nice, lijkt te onwaarschijnlijk om waar te zijn.

Toch is het zoo. In het zuiden van Frankrijk, in de Provence, het bergachtige gebied, waardoor de Rhône zich met moeite een bedding wringt, vindt men ze nog. Een volkomen geïsoleerd land, deze Provence. Bergen aan alle zijden en het zijn nauwe en slecht begaanbare bergpassen, die toegang geven tot de laagvlakten. Eeuwenoude zeden en gebruiken bleven hier onaangestast en worden er nog beoefend, niet om „folkloristische redenen,” maar

DE LAATSTE COWBOYS

als edelmoedige scherpschutters of verliefde hogeschoolrijders. Natuurlijk wonen zij in Amerika, en zwerven daar over eindeloze grasvlakten of galoppeeren langs de steilste hellingen van de Rocky Mountains, met hetzelfde gemak, waarmee wij tusschen een auto en een tramwagen doorfietsen.

Maar dat er onvervalschte cowboys in Europa,

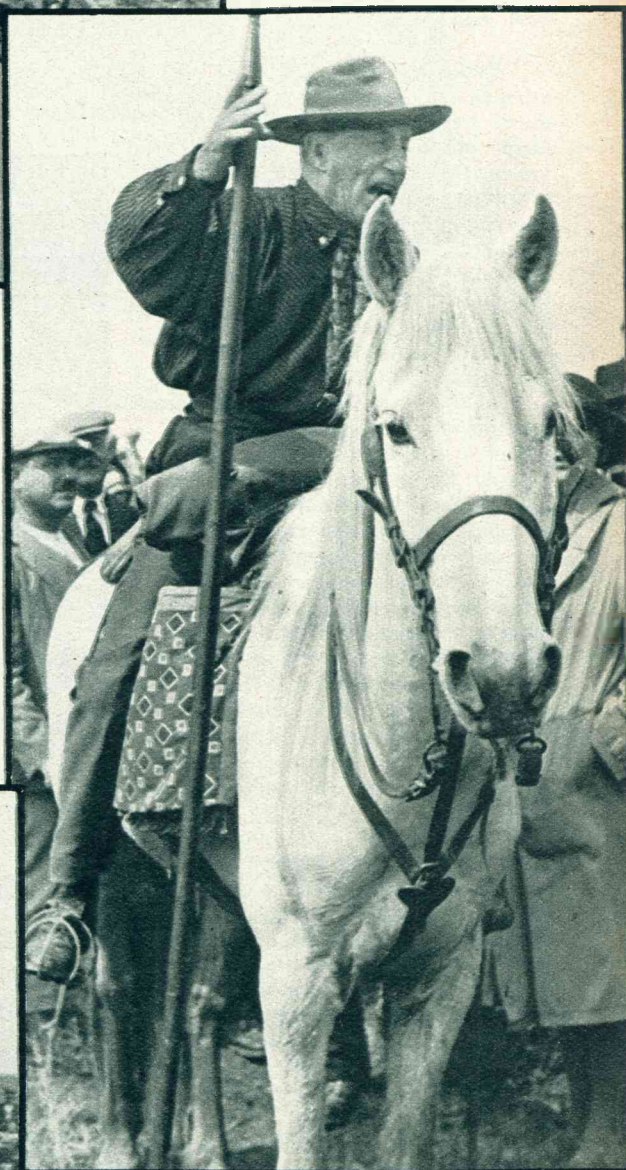
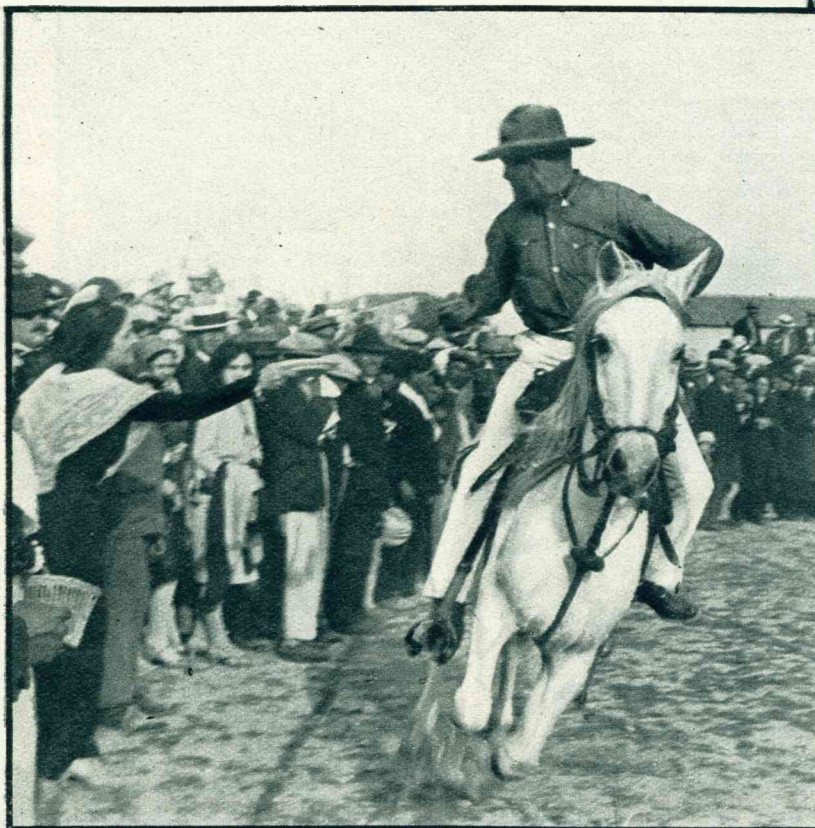
Onvolledig is bovenstaande titel eigenlijk. Want het gaat ditmaal niet over de koene ruiters, — en vaak ook hardhandige roovers — uit de prairiën van Texas, 't land

van der Amerikaanschen cowboy, maar over de laatstlevenden van deze lieden, die evenzeer betrouwbare veehoeders als gewiekste veedieven kunnen zijn, in Europa.

Het avontuur is vaak dichter bij huis dan wij denken. Geheimzinnige en schuwe Chinezen laten wij wonen bij ranke pagoden in afgelegen hoeken van het Hemelsche Rijk, terwijl toch het Rotterdamsche Katendrecht en de Amsterdamsche Bantammer straten zoo vlak in de buurt zijn; Zigeuners moeten leven in de ontoegankelijke bosschen van den Balkan terwijl men „heusche” vertegenwoordigers van dit volkje ieder badseizoen op Scheveningen kan aantreffen; negers willen wij uitsluitend in Soedan plaatsen, terwijl iedereen weet, dat hij ze op elken straathoek kan tegenkomen.

Zoo is het ook met de cowboys. Dank zij de film kunnen wij hen niet anders denken dan

Een cowboy pikt in vollen draf uit een schaal met munten gevuld, het juiste geldstuk, dat teoreen van 'n kenmerk is voorzien

Type van een herder.

uit werkelijke levensbehoefte. Het bestaan is er niet gemakkelijk. De grond is er hard en onwillig, de arbeid zwaar, het land veelal in handen van grootgrondbezitters, die aan de Riviéra of in Parijs verblijven. Maar hervormingen vinden in de Camargue — het oudste deel der Provence — niet plaats. Het is er alles nog wild en onberoerd. De beverfamilies leven er nog ongestoord in de dalen en moerassen en bouwen er hun kunstige woningen en bruggen, de paarden leven en draven er nog in wilde kudden, in grooten getale vindt men er nog de ongetemde dieren, sinds eeuwen de trots van de Provence.

In de eenzaamheid van deze ongerepte

natuur weiden de Provençaalsche herders hun kudden. Zij leven bij hun dieren, al de maanden van het jaar. De jaargetijden hebben deze herders als het ware getooid; zij zijn zwijgzaam, ruw, maar eerlijk en trouw.

Slechts eenige malen in het jaar keeren zij naar hun dorpen terug. Dat gebeurt bij gelegenheid van groote kerkelijke feesten. Zijn deze in de Godshuizen gevierd dan begint het groote vermaak, het volksvermaak bij uitnemendheid van geslacht op geslacht. Dan toonen deze

Provençaalsche vrouwen op de renbaan.

Op een ruiterdag komt menige verloving tot stand.

Europeesche cowboys dat zij op even fabelachtig-zekere, schijnbaar-woeste, maar in werkelijkheid zeer kunstige wijze weten te rijden als hun makkers van de Amerikaansche steppen. Ongeloofelijk zijn de staaltjes van moed en durf, die zij te paard weten uit te halen. Zij zitten in hun zadel gesmeed als kozakken en kennen bij hun levensgevaarlijke toeren angst noch vrees. Het hoogtepunt van de volksfeesten vormen de stierengevechten. Deze zijn van een ander karakter dan in het land aan de andere zijde der Pyreneeën. Hier kent men het bloedige schouwspel niet van opgereten paardenbuiken, van bloedende torero's. Hier versiert men den kop

van den stier eenvoudig met tal van gekleurde cocarden. Wel wordt het dier opgehitst en opgejaagd — want de ruwe klanten willen hun spel alleen spelen, als het gevaarlijk is — maar de eer bestaat hier niet in het doden van den stier, maar in het „afkappen” van een cocarde. Doch hierbij zijn lenigheid, snel-

heid van handelen, tegenwoordigheid van geest, evenzeer vereischt als bij het Spaansche stierengevecht. En wanneer het een herder eindelijk gelukt een cocarde met een sierlijken sprong te bemachtigen, dan breekt een orkaan van jubel onder de dorpelingen los.

De geestdrift der toeschouwers grenst aan razernij. Luide en hartstochtelijk klinken de aanmoedigingskreten, even fel zijn de teekenen van afkeuring of teleurstelling, en als een herder er in slaagt om — terwijl hij in volle vaart voortgaloppeert — den stier van een van zijn kopversiersels te berooven, smijt men den overwinnaar bloemen, zakdoeken, hoeden, parapluïes, tassen, boodschappenmanden, vruchten, en wat al niet meer, van loutere begeestering naar het hoofd. Ja, het komt voor, dat een toeschouwer dermate in verrukking raakt, dat hij de arena in stormt en op zijn beurt den stier wil gaan bekampen. Maar dan zijn de ruiters er gauw genoeg bij om hem op zijn plaats terug te brengen. Zij begrijpen heel goed, dat een „leek” hier in groot gevaar verkeert. Alleen de beste rijders mogen dan ook aan

De herders (allen met een soort speer gewapend) dingen naar de gunst der dorpsschoonen.

het wilde feest deelnemen.

Tal van andere kunststukken vertoonen zij op zoo'n dag natuurlijk nog. Hoofdzaak is, dat zij hun bedrevenheid in het paardrijden weer eens hebben kunnen demonstreeren.

En des avonds keeren zij weer terug naar hun leven van ontbering in de bergen. Deze paardensport is hun eenige afleiding, hun eenige genoeg, hun hoogste trots.

Het is echt „mannenwerk.”

Op hun vurige paarden gezeten drijven de cowboys ieders bewondering af.

BRIEF

GEHEIMEN

DOOR EFFIE GROVES

Toen de heer Alpheus Baggs, postbode, moeizaam voortpeddelde naar de brievenbus op den hoek van Greenfield-laan, gloeide 't brandende einde van een sigaret in 't donker, en in 't bleek licht van Baggs' fietslamp kwam de figuur van Charles Sturgess, die terug was gekeerd van een lange zakenreis in 't buitenland.

„Genavend, meneer Sturgess,” zei de postbode, die een gemoedelijk mensch was.

„Avond, Baggy,” antwoordde Sturgess, terwijl hij een brief in de bus liet glijden.

„Mooi avondje,” ging Baggs voort, scharrelend met zijn sleutels.

„Gaat wel,” gaf Sturgess toe.

Toen hij de brievenbus had opengesloten, pauzeerde Baggs even om den jongen man kritisch te bekijken.

„Neem me niet kwalijk, meneer Sturgess, maar u ziet er niks best uit.”

„Vind je?”

„U hebt iets op uw hart, meneer, als ik 't zeggen mag. 't Is net of u niet meer kunt lachen. U bent niet eens meer zoo bruin als anders. Ergens pijn?”

„Natuurlijk niet, ouwe tante.”

Baggs schudde bezorgd het hoofd. Zijn kennis van andermans zaken was uitgebreid en intiem, en hij had zijn eigen methoden om die kennis te verkrijgen. De oorzaak van dien somberen trek op het jonge gezicht van Fred Sturgess kon iets heel merkwaardigs zijn, wie weet zelfs iets schandaligs, en Baggs wou weten, wat 't was.

„Ze zeggen wel eens, dat twee méér weten dan één, meneer.”

Fred Sturgess zuchtte.

„'t Dorp lijkt me niet meer 't zelfde, als toen ik wegging, Baggy.”

„Dat is 't ook niet, meneer,” gaf de postbode toe, nieuwsgierig en volhardend. „Eh... dacht u aan iemand speciaal?”

„Er zijn nieuwe mensen op De Berken komen wonen, terwijl ik weg was,” antwoordde Fred droomerig.

„Aha!” deed de heer Baggs met voldoening.

„Wat aha!” vroeg Fred. „Ken je haar?”

„Ken je haar?” zei Baggs hem na. „Natuurlijk ken ik haar. Ik breng haar toch zeker iederen morgen de brieven?”

Fred klaarde hier zichtbaar van op, en hij bekeek zijn metgezel met nieuwe belangstelling.

„Is 't waarachtig! Zeg eens op, Baggy! Weet je hoe ze heet?”

„Hoe ze heet? Ik weet alles, wat er van haar te weten is,” beweerde Baggs met vergeeflijken trots. „Ik kan u practisch net zooveel over d'r vertellen, als ze zelf weet.”

Fred Sturgess deed een stap achteruit en zag den postbode aan met hartelijke bewondering.

„Stel je voor!” riep hij uit. „Ik heb drie heele dagen om de Berken heen gehangen, om af en toe 't meisje te zien, dat op 't bordes met haar hond speelde, en ik heb geen oogeblik aan Baggy gedacht! Baggy, ons levende adresboek! Baggy, onze altijd springende bron van informaties! Baggy, de nieuwsgierigste, oude zondaar op aarde!”

„Hoort u eens,” sputterde de postbode verontwaardigd.

„Baggy,” smeekte Fred, „vertel me alles! Vertel alles wat je bedenken kunt over dat prachtmeisje op de Berken, Baggy — je zult er geen spijt van hebben. Om te beginnen — hoe heet ze?”

Baggs ontdooide weer.

„Clevedon,” antwoordde hij. „Juffrouw Enid. Mevrouw Forshaw, de zieke dame, waar de Berken van hoort, is haar tante.”

„Maar waarom komt ze nooit 't huis uit?” vroeg Fred. „Ik heb drie dagen loopen schilderen, en ze heeft nog geen stap buiten gedaan, behalve om op 't bordes met dien hond te spelen.”

„Dat komt, omdat ze op 'r tante moet passen. Ze moet die oude dame van den winter gezelschap houden, en 't weer is te koud om met haar ziekenwagentje uit te gaan. 't Is een echte zorgzame verpleegster, dat zeg ik.”

„Klets!” knorde Fred Sturgess. „Ik noem 't een misdaad dat een... een snoezig jong meisje den heelen dag binnen moet zitten, terwijl ik maar drie weken tijd heb, om...”

Baggs grinnikte stil in 't donker, terwijl hij de brieven uit de bus overbracht in zijn postzak.

„Wees maar niet benauwd, meneer Sturgess — zóó erg is 't niet.”

„Hè?”

„Ze komt iederen avond 'n paar minuten buiten, om een brief te posten voor haar moeder in Londen, geloof ik. In ieder geval tref ik haar haast altijd, als ik hier kom voor de laatste lichting. 't Zou me niks verwonderen, als ze nu ook kwam.”

Terwijl de postbode nog sprak, kwam er een slank, bevallig figuurtje naar de brievenbus toesnellen.

„O, bent u daar, meneer Baggs!” riep een ademloos fijn stemmetje. „Wat ben ik blij, dat ik nog net op tijd ben — ik had zoo graag, dat deze brief morgenochtend nog aankwam.”

Het meisje liet een brief vallen in den gapenden muil van den postzak — een brief in een zeegroene envelop — en keerde zich om om te vertrekken.

„U treft 't,” merkte Baggs op, „dat ik net een oogenblikje ben blijven praten met meneer Sturgess. Hij zei net...”

„Ja, gelukkig,” viel 't meisje hem in de rede. Ze scheen ondervinding te hebben van de spraakzaamheid van den postbode. „Nu moet ik wezenlijk weg, anders weet tante niet, waar ik zoolang blijf.”

Toen kwam de heer Sturgess in actie. Hij had tijdens dit korte gesprek als verlamd gestaan, het heerlijke schouwspel genietend, dat het meisje opleverde met haar blozend gezicht en haar schitterende oogen, met de verwaide gouden krullertjes en de lichte shawl, die achteloos over haar schouders geslagen was.

Na drie dagen vruchteloos uitkijken en wachten mocht hij zoo'n gelegenheid niet missen. Hij hief groetend zijn hoed van 't hoofd.

„Eh... mooie avond, juffrouw Clevedon,” merkte hij op.

„Ja, prachtig, alleen nogal koel, vindt u niet? Goeden avond.”

Ze gaf hem een kalm glimlachje, keerde zich om en was opgeslokt door de duisternis. Fred deed onwillekeurig een paar stappen achter haar aan, en bleef toen staan.

„Ze schijnt nogal haast te hebben,” merkte Baggs vol sympathie op, terwijl hij den postzak over den schouder wierp. „Een mensch treft maar zelden een jonge dame, die zoo gek op d'r zieke tante is als juffrouw Clevedon.”

Fred hoorde een geluid, dat verdacht veel op een onderdrukt gegrinnik leek, toen de heer Baggs wegreed.

„Br-r-r,” knorde Fred verbitterd ten antwoord.

Met de handen diep in de zakken stapte hij neerslachtig naar huis.

Maar den volgenden avond stond hij in de buurt van de brievenbus in de Greenfield-laan, tegen den tijd van de laatste lichting, met een leege, gezezelde envelop in de hand, om die voor den schijn te posten.

Hij had bijna den heelen dag besteed aan verkenning in de buurt van de Berken, in de dwaze hoop, dat zijn aangebedene eens zou gaan winkelen of wandelen; nu was hij van meening, dat een vluchtige blik en een kort „goeden avond” van de mooie juffrouw Clevedon beter zou zijn dan niemendal.

Toen verscheen er op den weg aan den kant van 't dorp een puntje licht, en te zijner tijd stapte de heer Baggs, min of meer buiten adem, bij de brievenbus van zijn fiets.

„G'navond, Baggy,” groette Fred.

„G'navond meneer Sturgess,” pufte Baggs, met de sleutels scharrelend.

„Geen tijd om te praten vanavond, ik ben toch al zoo laat. Dat vertjoepte ding!”

„Zeg Baggy, zou je niet wachten op juffrouw

Clevedon,” herinnerde Fred hem bezorgd. „Ze zal er wel direct zijn met haar brief.”

„Nee, die komt vanavond niet,” antwoordde Baggs, snel de brieven in zijn zak duwend.

„Wa-a-at?”

„Ze hoeft dien brief voortaan niet meer te posten.”

„Waarom niet?”

„Omdat 'r moeder vanmorgen uit Londen gekomen is, die blijft 'n dag of veertien op de Berken, dus nou hoeft ze niet meer te schrijven. Goeden avond.”

Fred zocht steun aan de brievenbus. Het was een felle, vernietigende slag! Maar op dat moment kwam het geluid van aansnellende voeten, en een ademloos fijn stemmetje riep vanuit de zijlaan:

„O, meneer Baggs!”

De postbode wachtte, binnensmonds ongeduldig mompelend. Uit het donker daagde het figuurtje van juffrouw Clevedon, blozend van het harde loopen en in alle opzichten betooverender dan ooit. In de hand had zij een brief, net zoo'n zeegroene envelop als tevoren.

„Nog net op tijd, meneer Baggs!” riep ze uit. „Dank u wel, dat u op me gewacht hebt. Mag ik dit nog even in den zak steken, ja?”

„En... eh, zeg... ik heb ook nog een brief,” zei Fred, overweldigd door vertroosting. Met groot vertoon stopte hij zijn leege envelop in den postzak. „Maak nu maar gauw voort, Baggy, anders kom je te laat.” Hij wendde zich tot juffrouw Clevedon, terwijl de postbode zijn fiets beklom en mopperend wegtrapte. „Eh... mooie avond,” merkte hij op, met een vreemde, benepen stem.

„J-ja, heerlijk. Maar ik denk, dat 't vannacht wel een beetje zal regenen,” antwoordde zij.

Fred dacht een paar seconden wanhopig na, maar hij kon met den besten wil niets meer vinden, dat hij zeggen kon.

„Goeden avond,” zei eindelijk juffrouw Clevedon zacht.

„Eh... goeden avond,” zei Fred terug, zichzelf inwendig uitscheldend voor stommen idioot.

De volgende seconde had het duister juffrouw Clevedon volkomen omhuld.

„Schop me maar!” mokte Fred Sturgess bitter. „Laat iemand me maar een schop geven! Bååh!”

Vijf avonden achter elkaar wachtte Fred nauwgezet op de laatste lichting, en iederen avond stopte hij een leege, gefrankeerde envelop in de brievenbus om den schijn te redden. En vijf avonden achter elkaar haalde ook de mooie juffrouw Clevedon nog juist de laatste lichting, en iederen avond postte zij een keurige zeegroene envelop.

Mettertijd begonnen die zeegroene enveloppen Fred zwaar op 't hart te liggen en zijn somberste vermoedens op te wekken. Aan wien, vroeg hij zich af, waren die brieven geadresseerd? Nu haar moeder ook op de Berken was, al een week lang, was het duidelijk, wát de brave Baggs ook beweerde had, dat de brieven niet voor die dame konden zijn.

Fred had zich wanhopig 't brein afgepijngd met zoeken naar een anderen uitleg, en hij kon geen anderen vinden, dan dat 't minnebrieven waren aan den een of anderen bewonderaar, haar verloofde misschien. De gedachte folterde Fred, maar er was geen ontkomen aan, een verloofde was de eenige persoon, aan wien een jong meisje iederen avond een brief kon sturen, vooral een brief in een zeegroene envelop!

Fred tobdde er zich mager over. Hij had een klein vermogen willen geven, om het adres op zoo'n zeegroene envelop te zien, en aldus het ergste te weten. En toen de vijfde avond kwam, zonder andere bevrediging te brengen dan juffrouw Clevedon's gewone opmerking over 't weer, besloot hij, dat 't hoog tijd was een onderzoek in te stellen.

„Baggy,” zei hij, toen de postbode op zijn fiets wou stappen, „wacht een minuutje. Ik moet je een gunst vragen.”

De postbode maakte een nietszeggend keelgeluid.

„Je hebt een brief in dien zak, dien ik dolgraag even zou zien, ouwe jongen,” vervolgde Fred. „Een brief in een zeegroene envelop. Ik wou alleen maar even 't adres kijken.”

Baggs knorde verontwaardigd:

„Zoo'n schandaal!”

„Hé?”

„De brieven van een ander laten zien, wat vierkant tegen de voorschriften is? Dank je wel, geen kwestie van!”

„Maar Baggy....”

„Moet ik m'n ontslag krijgen, als ik op vier jaar na pensioen heb? Ik denk er niet over!”

„Is dat Baggy?” vroeg Fred verbluft. „Baggy, die me van kleinen jongen af aan gekend heeft? Baggy!”

„'t Spijt me verschrikkelijk, meneer Sturgess,” zei de postbode een beetje vriendelijker, „maar 't is me mijn baantje niet waard. De voorschriften zijn erg streng.”

Hij sloeg een been over de fiets en peddelde weg. Fred stond weer zwaar adem te halen en zich af te vragen, wat hij nu moest.

Tegen den volgenden avond was zijn besluit genomen. Hij had een stevig zakmes, en 't verwonderde hem, dat hij aan dien trouwen helper niet vroeger gedacht had.

Weken daarna nog kon de heer Baggs maar niet begrijpen, hoe zoo opeens die kolossale scheur kwam in een heel goeie postzak, want door de duisternis had hij de korte operatie met het vlijmscherpe mes van Fred niet opgemerkt. Hij wist alleen: zoodra hij den zak van den grond nam, scheen de bodem er uit te vallen en 't stapeltje brieven, dat er in had gezeten, lag op den grond verspreid.

„Wel allemachtig!” riep Baggs verslagen uit, „hoe kan dat nou? Hé, er zit een gat onderin, en nou kan ik ze allemaal weer oprapen, ik met m'n reumatiek....”

Er volgde een eenstemmige uitroep van medelijden van Fred en juffrouw Clevedon, die op 't punt had gestaan te vertrekken.

„Stakker!” zei Enid medelijdend. „Houd u maar kalm, meneer Baggs, ik zal ze voor u oprapen.”

„Dank u juffrouw,” zei Baggs erkentelijk. „'t is heel vriendelijk van u....”

„G-geef u geen moeite,” protesteerde Fred vlug. „Laat maar aan mij over, juffrouw Clevedon. Ik heb ze in 'n wip bij elkaar.”

Samen bukten zij zich over het kleine hoopje. Fred pakte er snel zooveel, als hij bereiken kon, vruchteloos zoekend naar een zeegroene envelop, tot 't hem inviel, dat die door ongelooflijke pech tot de weinige moest behooren, die in den postzak waren achtergebleven: tenzij hij natuurlijk bij de brieven was, die juffrouw Clevedon had opgeraapt. Hij keek heimelijk naar die jonge dame, en toen schrok hij heftig.

Enid had een envelop in de hand en keek er naar met onverholen nieuwsgierigheid. Maar het was niet de zeegroene envelop. Het was de leegde, die Fred zelf had gepost, drie minuten tevoren.

„Hé!” riep ze. „Er is een leegde envelop bij, zonder adres ook, alleen een paar krabbels.”

„Die mag u houden juffrouw,” zei Baggs. „Er zitten tegenwoordig strijk en zet van die dingen in de laatste lichting, ik snap niet waar ze vandaan komen. Zeker een flauwe grap van dezen of genen. Wilt u me die brieven geven, meneer Sturgess? Ik ben toch al laat, en ik krijg waarschijnlijk babbels over dien zak. Ik zal 'n boon worden als ik snap....”

Hij reed weg, mompelend.

Fred en juffrouw Clevedon stonden bij de brievenbus. De jongedame toonde ditmaal geen haast, maar bleef de leegde envelop om en om keeren in haar slanke vingers. „Vindt u dat niet vreemd?” merkte ze op, voor 't eerst spraakzaam. „Meneer Baggs zegt, dat hij ze tegenwoordig geregeld treft in de laatste lichting.”

„Heel eh.... eigenaardig,” gaf Fred heesch toe.

„En 't is nèt zoo'n envelop, als u altijd gebruikt,” ging Enid kalm voort. „Zoo'n groote witte, met een vierkanten overslag.”

„O, u... hebt u dat opgemerkt?” vroeg Fred gretig.

„Ik.... ik.... ja,” erkende zij, met een hapering, die duidelijk bewees, dat ze zich versproken had. „Ik.... ik vind 't een heel eigenaardig toeval,” vervolgde ze dapper.

„Dat is 't niet,” antwoordde Fred.

„Pardon?”

„'t Is heelemaal geen toeval. Die envelop heb ik vijf minuten geleden gepost. En ik heb er de heele week iederen avond zooeen in de bus gestopt.”

„Maar waarom....”

Fred begreep, dat hier de gelegenheid was, waar hij naar uit had gezien, en hij greep die met beide handen. 't Was de vraag, bedacht hij wanhopig, of hij nóg een gelegenheid kreeg.

„Eenvoudig als voorwendsel, om hier te wachten, tot u uw brief kwam posten. Bovendien,” ging hij voort, genietend van zijn bekentenis, „heb ik den postzak kapot gesneden.”

„Lieve hemel! Waarom?”

Charles bloosde.

„Om die zeegroene envelop te vinden.”

„Ik.... ik begrijp u niet....”

Fred aarzelde.

„U zult 't natuurlijk heel dwaas vinden, juffrouw Clevedon,” zei hij, „maar van den eersten keer af, dat ik u zag, ben ik jaloersch geweest op die zeegroene envelop. 't Was misschien gemeen en onbeschoft van me, maar ik snakke er naar, om 't adres te zien, en te weten.... wie die man is, waar u iederen dag aan schrijft.”

Uit het donker kwam een verrukkelijk geluidje, niet ongelijk aan een onderdrukt lachje. Onmiddellijk daarop volgde de stem van juffrouw Clevedon, even kalm als altijd.

„Arme man, zooveel moeite voor niets! Ik zal u die groene envelop laten zien, als u er zooveel belang in stelt. Ik heb hem gelijk met de andere opgeraapt, en ik vond 't de moeite niet waard, hem weer in den zak te doen. Hier hebt u 'm.”

Een zacht, warm handje raakte de hand van Fred aan, en drukte er 'n verfrommelden brief in. Koortsachtig tastte de jongeman in zijn zak en streek hij een lucifer aan. Hij hield de zeegroene envelop in 't flikkerende schijnsel en uitte 'n verbaasden kreet.

„Maar.... die is blanco! En.... óók leeg! Juffrouw Clevedon-Enid! Ik geloof, dat u óók leegde enveloppen gepost hebt.”

Er volgde een veelzeggend zwijgen van den kant zijner onzichtbare gezellin.

„Dus, dus dan is er geen jongeman, waar u iederen avond aan schrijft?” vroeg hij met diepe dankbaarheid.

„N-nee, natuurlijk niet.”

„Maar.... waarom hebt u dan die leegde enveloppen gepost?”

„Ja eh.... toen moeder hier kwam, hoefde ik haar niet meer iederen dag over tante te schrijven,” legde Enid zacht uit. „En.... en toen had ik geen reden meer, om iederen avond naar de post te gaan.... dus.... toen moest ik er iets op bedenken....”

„Maar.... Enid! Bedoel je, dat je hier van Vrijdag af iederen avond gekomen bent, om — om mij te treffen? Is 't mogelijk....?”

Er volgde weer een veelzeggend zwijgen.

„Dan hebben we een heele week van mijn vacantie verknoeid met 't zelfde malle kunstje!” mompelde de heer Sturgess verbluft. „Maar 't is niet erg — we hebben nog veertien dagen om de schade in te halen.”

„O ja?”

„Natuurlijk. Want als jij niet meer uit je huis kunt komen, zal ik wel zorgen, dat ik er in kom. Al zou ik er door den keukenschousteen in moeten kruipen!”

„Dat zal niet hoeven, Fred,” fluisterde ze. „Sinds moeder er is, heb ik een boel meer vrijen tijd, dus.... dus zal ik even teruggaan, om 'n mantel en zoo te halen. 't Is zoo'n heerlijke avond.”

„Ja, heerlijk!” zuchtte Fred.

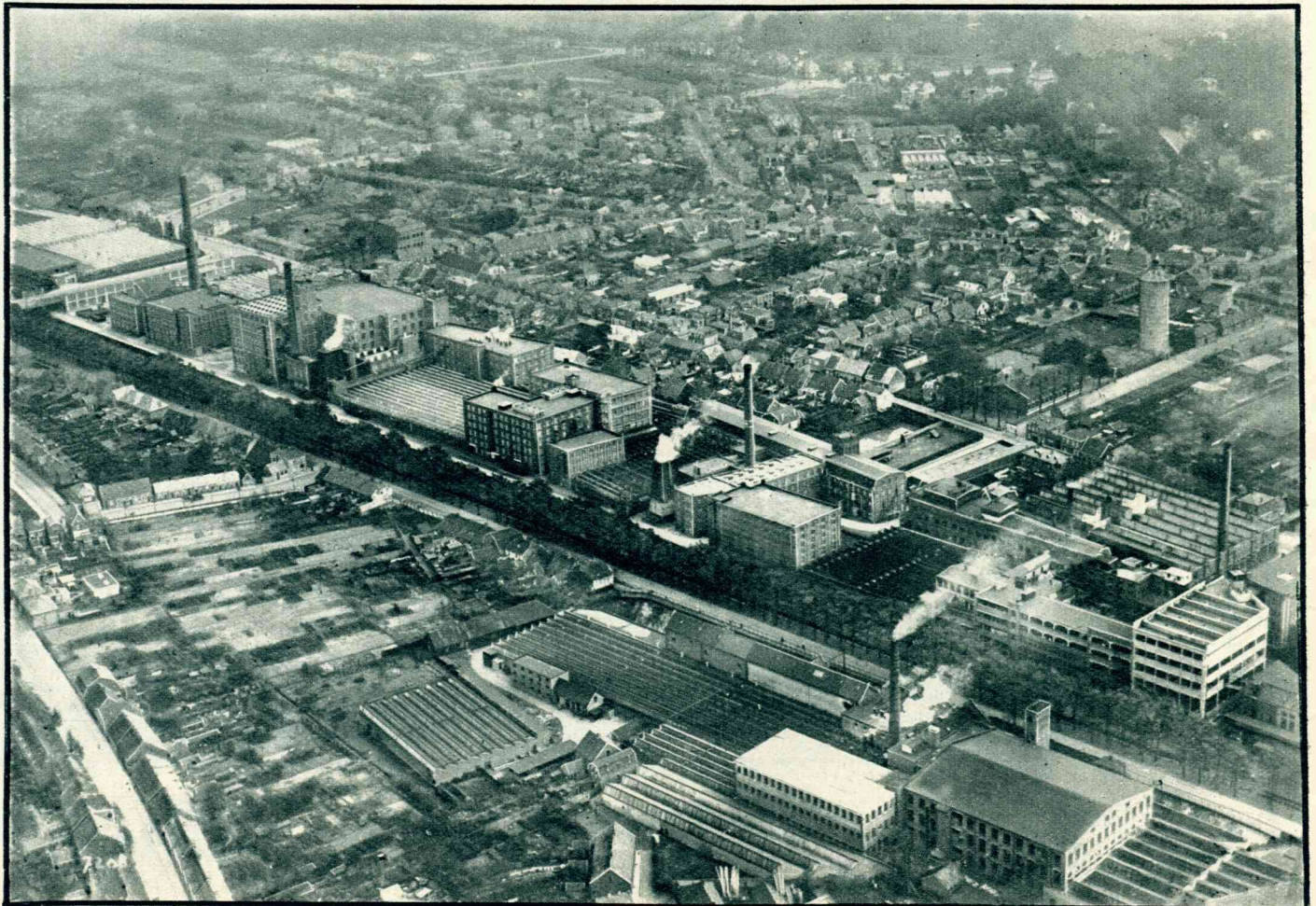
Toen de heer Sturgess een week later vroolijk fluitend het perron van het dorpsstationnetje opkwam, werd hij aangeklampt door zijn ouden bondgenoot, den postbode.

„U schijnt nogal in uw schik te zijn, meneer Sturgess,” zei Baggs beleefd. „Zeker 'n erfenis gehad?”

„Niet precies, Baggy. Ik moet alleen even naar de stad, om 'n heel speciaal cadeautje te koopen.”

„Allemachtig, dat zou je niet zeggen, u kijkt zóó blij.... Zal 't iets duurs zijn?” wou Baggs weten.

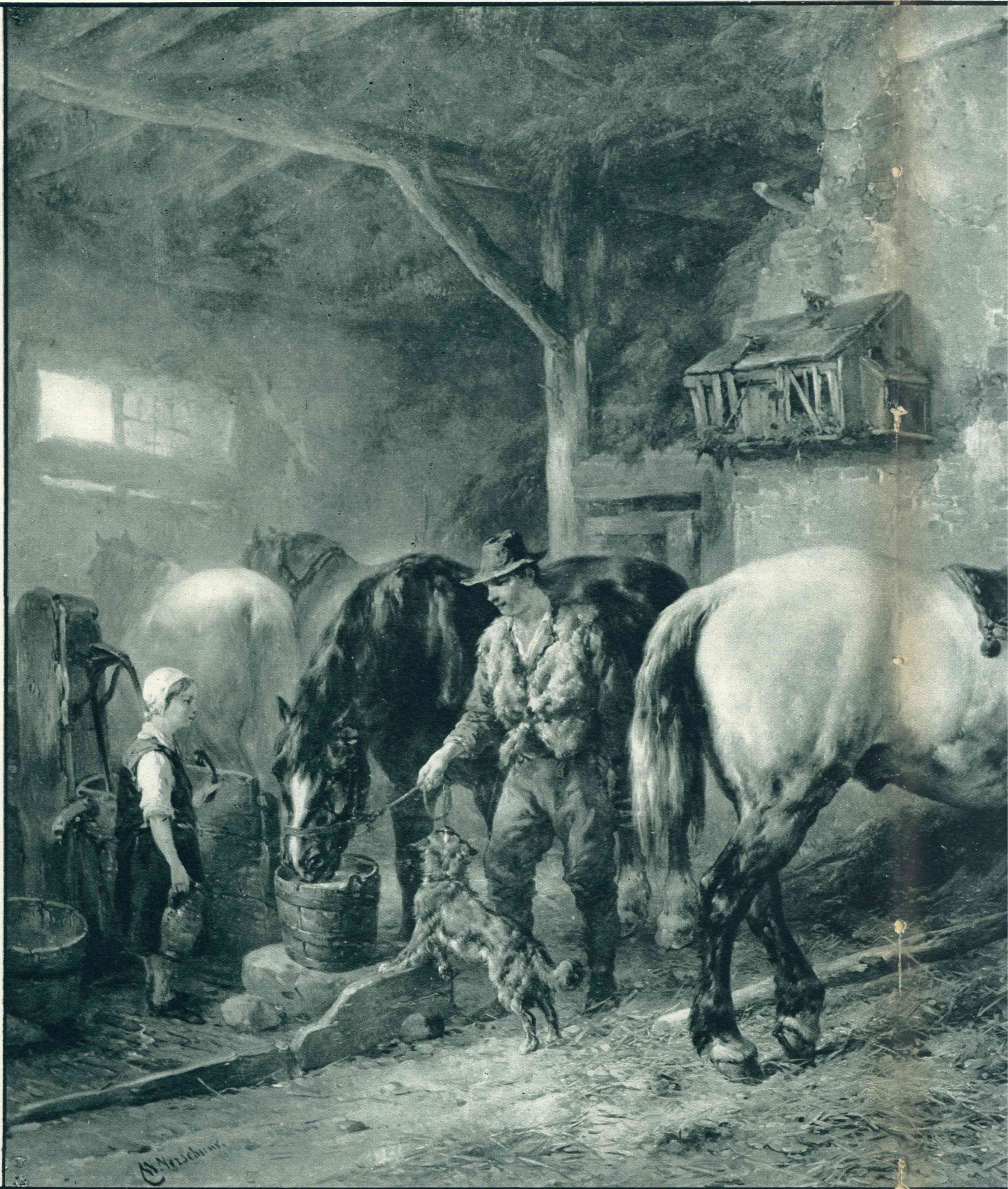
„Ik denk 't wel,” antwoordde Fred peinzend. „Ze wil maar één steen in haar ring hebben, maar ik zal wel zorgen, dat 't een goeie is!”

Ons land vanuit de lucht

HET TWENTSCHE TEXTIEL-CENTRUM ENSCHEDÉ MET ZIJN VELE FABRIEKEN

Photo K.L.M.

IN DEN PAARD

NAAR DE SCHILDERIJ VAN W.

AARDENSTAL

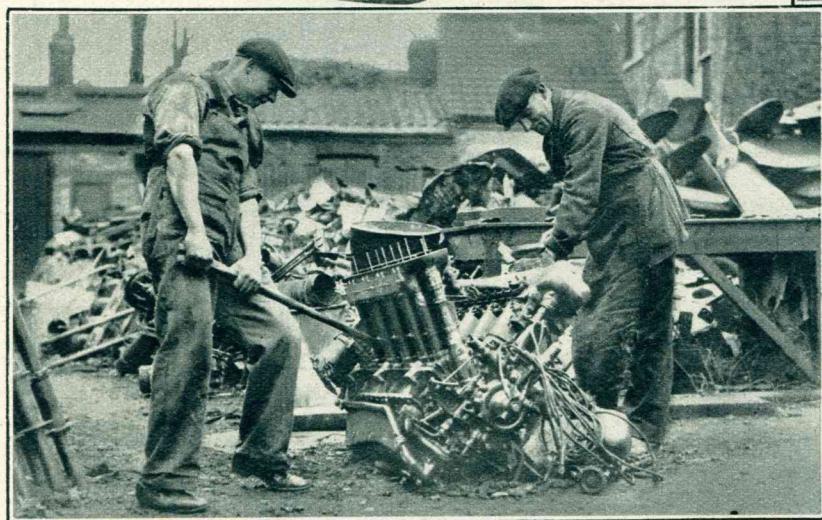
ILDERIJ VAN W. VERSCHUUR

Rudi Lang is de jongste passagier, die door het luchtschip „Graf Zeppelin“ over den Oceaan zal worden gebracht. Als het kind veilig te Pernambuco in Brazilië zal zijn aangekomen, reist het per vliegtuig naar Buenos Aires, maar zijn ouders het verwachten.

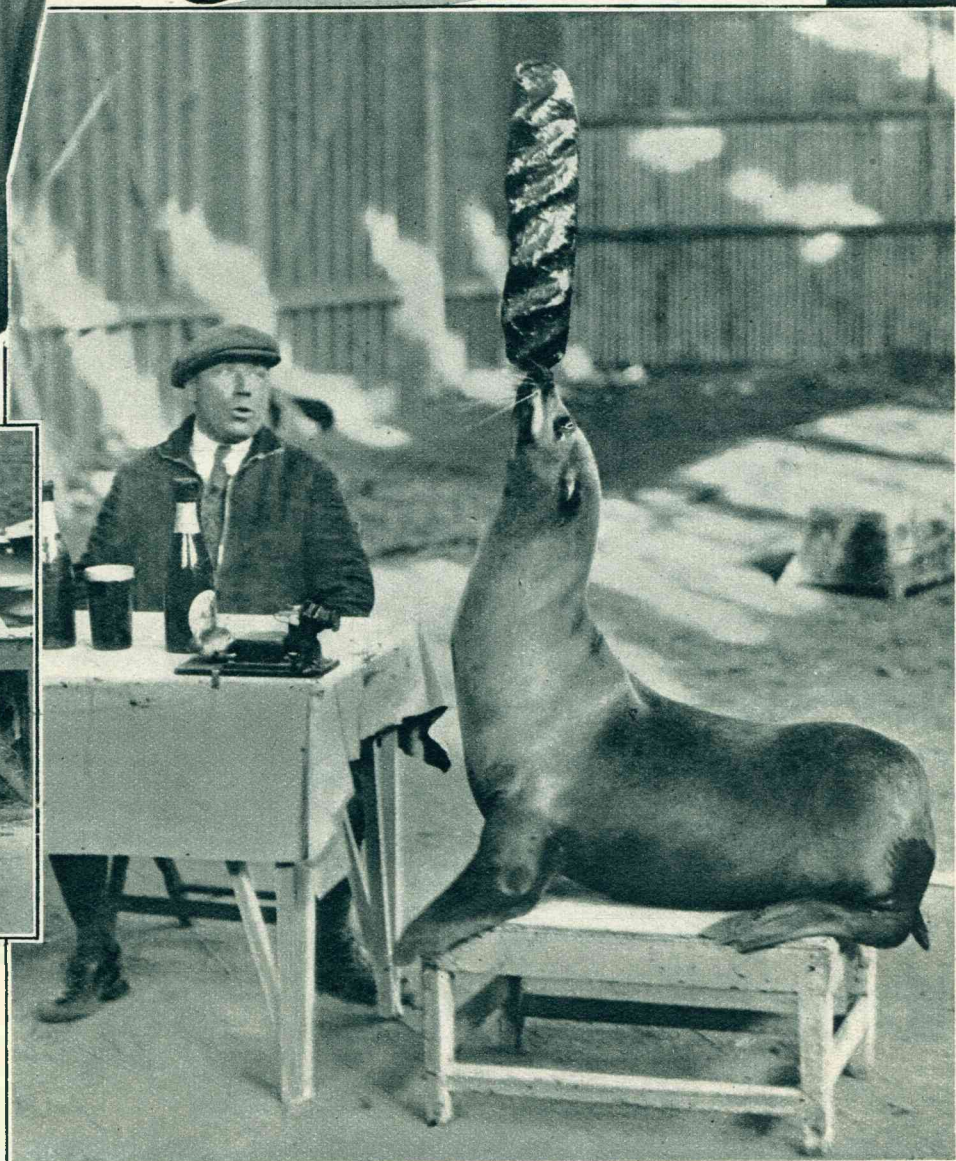
Een merkwaardige afbeelding van een „stoom-omnibus“, die in 1852 tusschen Londen en Birmingham reed. Daar echter werd verlangd, dat overdag een man met een roode vlag en 's avonds iemand met een roode lantaarn honderd pas voor het voertuig zou uitloopen, moest de dienst worden stopgezet.

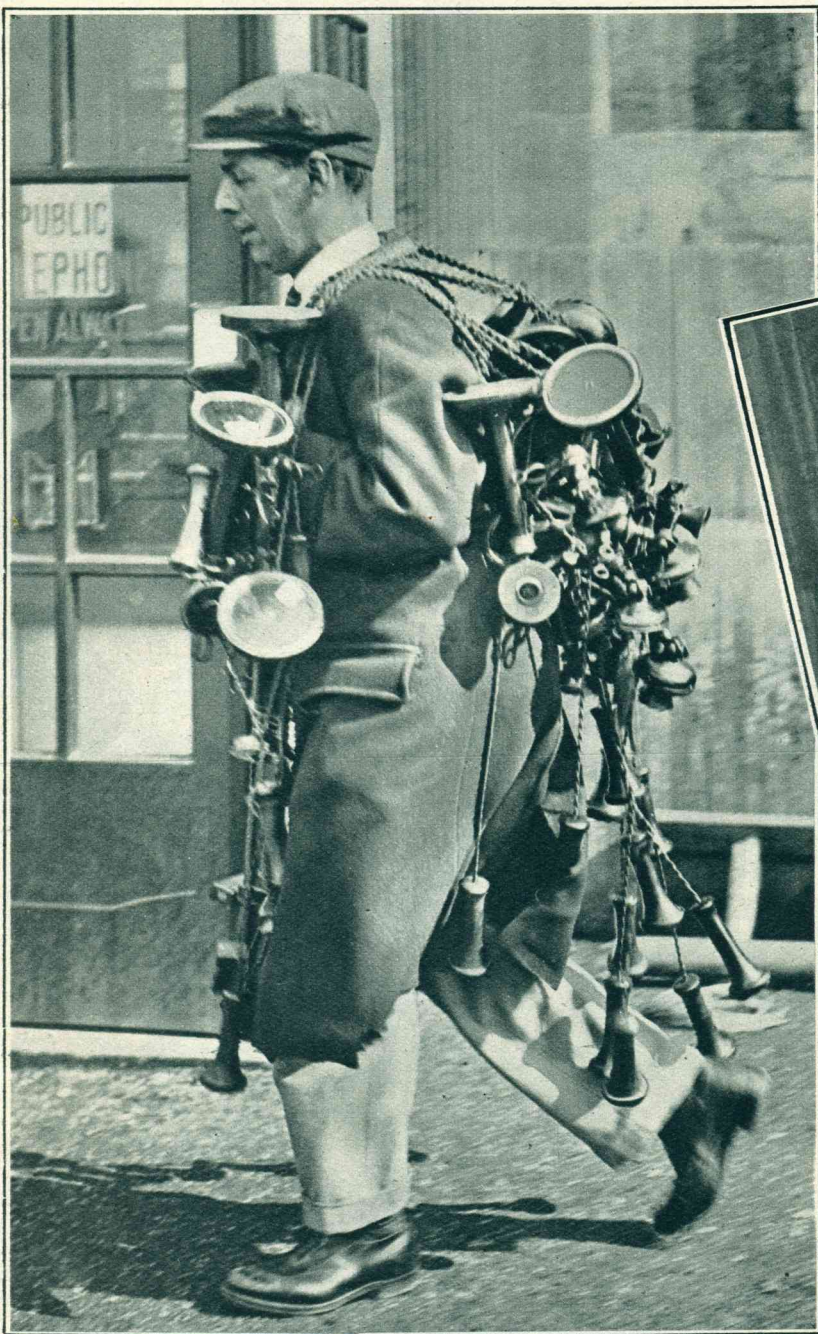
CURIOSA

Een firma te Kingston in Surrey, Engeland, heeft onlangs zeshonderd verouderde vliegtuigen aangekocht om de onderdeelen weer van de hand te doen. Een motor van een Schneider vliegtuig, welke de bekende racer Sir Malcolm Campbell zich zal aanschaffen.

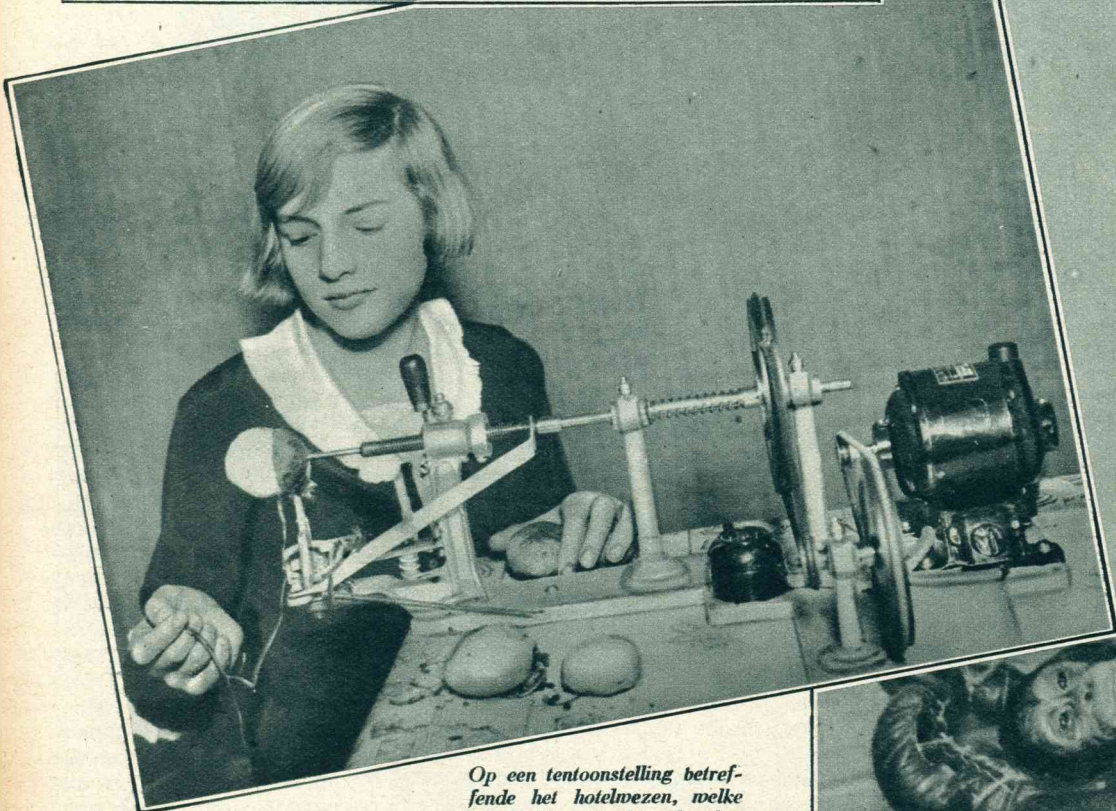

Een dresseur uit een Engelsch circus laat zijn ontbijt op deze manier klaar zetten.

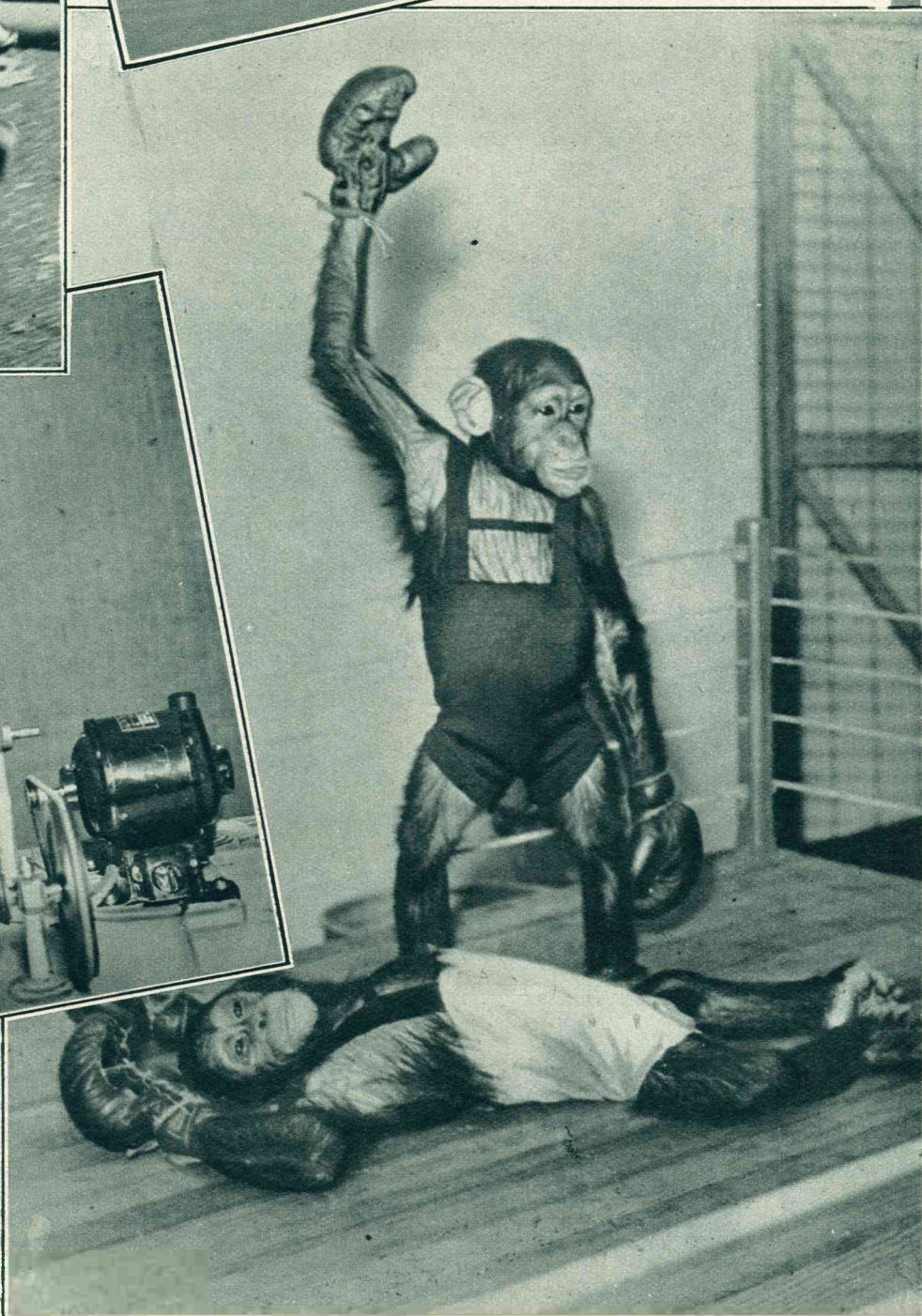

In het Wembley stadion bij Londen zullen belangrijke voetbalwedstrijden worden gespeeld. Ten dienste van de verslaggevers worden op de perstribune telefoons opgesteld. Een werkmans van de telefonie met zijn vrachtkje onderweg.

In het Scala theater te Berlijn treedt een „loovenaar“ op, die op deze wijze iedereen avond zijn vrouw doorzaagt.

Op een tentoonstelling betreffende het hotelwezen, welke te Berlijn werd gehouden, demonstreerde deze dame een elektrische machine voor het aardappelen schillen.

Chimpansee's uit de diergaarde van St. Louis in de Vereenigde Staten zijn er op gedresseerd boksvoorstellingen te geven tot vermaak van het publiek.

VROUWENLEVEN

DE TWEE-KLEURENMODE

Bij de pas ontworpen modellen voor den komenden zomer zijn zeer veel combinaties van twee kleuren, een mode die wel eenigszins geïnspireerd schijnt te wezen door den nood onzer tijden. Natuurlijk zijn er nog altijd 'n groot aantal vrouwen voor wie het geld nauwelijks een rol speelt, maar veel groter is zeer zeker het aantal dergenen, die in onzen tijd meer dan ooit moeten rekenen. Het zou mogelijk kunnen wezen, dat de mode-ontwerpers ook aan haar gedacht hebben, al valt dit te betwijfelen. Maar in elk geval zullen velen onzer juist met déze mode haar voordeel kunnen doen.

Het is mogelijk van twee aftandsche toiletjes weer één nieuw modieus geheel te maken; het is mogelijk een ouderwetsch japonnetje weer te moderniseeren door er wat nieuwe stof in 'n bijpassende kleur bij te nemen; het is ook mogelijk twee kleine coupons, die anders haast nergens toe zouden kunnen dienen, te verwerken tot een der meest moderne toiletten.

Het blauw speelt in dit seizoen een groote rol, wat zeker 'n aangenaam verschijnsel is, daar deze kleur de meeste vrouwen flatteert.

Er zijn combinaties van zwart met blauw, kanariegeel met blauw en zoo al meer, maar ook verschillende tinten van blauw worden met elkaar gecombineerd, bijvoorbeeld marine-blauw met lichtblauw, of, zooals het in een Fransch modeblad wordt uitgedrukt: „het blauw van den hemel met het blauw van de zee!”

Zwarte kant wordt gecombineerd met witte

Avondtoilet voor jongedame van lila met zacht rose tafzijde.

kant, ofwel zwarte kant wordt gedeeltelijk gevoerd met zwarte en gedeeltelijk met witte of blauwe, cerise of zachtgroene zijde.

Bij een complet kunnen japon en mantel geheel verschillend van kleur zijn, maar in de garneering van beide moet door een enkel toetsje de „saamhoorigheid” worden aangegeven, ofwel de mantel wordt gevoerd met dezelfde zijde waarvan ook de japon vervaardigd is.

Meestal zijn de kleuren zóó samengesteld, dat de donkerste kleur voor den hoogopgaanden rok genomen wordt en de lichtere tint voor de taille of voor het grootste gedeelte daarvan. Soms is ook de taille alleen maar gegarneerd met een lichte gekleurde stof en bestaan de mouwen geheel of ge-

Toilet van blauwe crêpe mongole, met aparte garneering van kant in dezelfde kleur.

Namiddagtoilet in twee tinten blauw van zachte wollen stof, met kraagje van Grieksche tule.

deeltelijk uit diezelfde stof. Er zijn echter ook toiletten, waarbij de garneeringskleur zich ook op den rok doet gelden.

Ook uit utiliteits-oogpunt kunnen de kleurencombinaties zeer gewenscht zijn; dat neemt echter niet weg, dat men zich, eveneens om praktische redenen, beter tot één kleur bepalen kan wanneer men zich een nieuwe japon moet aanschaffen.

De twee-kleurenmode toch zal, hoogstwaarschijnlijk, niet van zoo heel langen duur wezen, zoodat we er nu best van kunnen profiteeren wanneer dit ons juist van pas komt. Weten we echter vooruit, dat we een nieuwe japon 'n heelen tijd zullen moeten dragen, dan zal het allicht economischer wezen wanneer we die in één kleur nemen, of wanneer we het contrast alleen zoeken in den glanzenden en den doffen kant van crêpe satin, bijvoorbeeld, wat immers ook nog in de mode is.

Op bijgaande foto's zien we vooreerst een toilet van crêpe mongole, gegarneerd met kant, welke op geheel bijzondere wijze is verwerkt in de taille, met hoogen Stuart-kraag. Men zou zulk een japon ook geheel van kant kunnen vervaardigen, waarbij dan de afstekende voering van schouderstuk en bovenmouwen het verlangde kleurencontrast zou kunnen geven.

Zeer elegant is ook het tweede toilet, een creatie van Dupony Maguin, in twee tinten van zachte wollen stof, met een kraagje van Grieksche tule.

Het avondtoilet van lila en zacht-rose tafzijde wordt gelanceerd door Maison Passy.

Dit aardig gegarneerde toiletje is bijzonder geschikt voor 'n jong meisje. PAULA DEROSE.

Binnen vier-en-twintig uur

UIT HET ENGELSCH VAN PATRICK LEYTON - No. 26

Er was een heele verzameling van in allerlei grillige vormen gesnoeide taxusboomen en achter elk van deze kon een man op de loer staan, niet alleen een politie-agent, maar evengoed Redmayne of de man, die bekend was geweest onder den naam John Ling.

Behoedzaam gingen de beide mannen tusschen de bloembedden verder, om tenslotte halt te houden aan den boschrand, achter een dichte groep laurieren.

„U kunt van dit punt, behalve den zijgevel, ook de achterzijde van het huis zien, Sir Anthony,” fluisterde de inspecteur. „Er brandt nog licht in de dienstruimten gelijkvloers; we moeten wachten tot dat uitgaat en dan moet ik me al hard vergissen, als er niet wat gaat gebeuren. Blijf waar u bent; ga niet van uw plaats en maak geen geluid tot ik het signaal geef.”

Toen viel er zwijgen en Sir Anthony was met zijn gedachten alleen. Opgevoeld waren deze niet, hij had een beklemmend gevoel, dat de atmosfeer geladen was met onheil. De hemel mocht weten wat voor tragedie zich ging afspelen, wanneer Redmayne en Ling op het toneel verschenen. Renfrew had goed praten; die had als politieman maar één verlangen: de verdachten — of als 't niet anders kon een van beiden — te arresteren; op welke wijze hij daarin slaagde en wat er met zijn prooi gebeurde, kon hem geen steek schelen. In de oogen van de politie was Bobby Redmayne een moordenaar, dien ze, het kostte wat het wilde, in handen moesten krijgen. En nu wilde het ongeluk, dat het hem — Anthony Hayden — niet mogelijk was Renfrew te overtuigen, dat, wát de jongeman ook mocht zijn, hij in elk geval geen moordenaar was, integendeel, een haast-heldhaftige figuur. Want dit aan den inspecteur vertellen, beteekende, dat hij Simon Santley moest verraden en dien goeden jongen onbeschrijfelijke ellende zou bezorgen. Het was een afschuwelijk dilemma, waarin Sir Anthony zich bevond, want de nobele offervaardigheid van Bobby Redmayne vervulde hem met sympathie, met eerbied zelfs. Hayden was overtuigd, dat Bobby volkomen te goeder trouw was, toen hij beweerd had te weten, wie Shutter had gedood. Hij geloofde rotsvast dat zijn zuster het had gedaan en was daarom bereid, als het moest hár plaats in de beklagdenbank in te nemen.

Hayden pijnigde zijn hersens met dit gruwelijk probleem. Als hij de waarheid omtrent Bobby Redmayne vertelde, zou Simon daar de dupe van worden en als hij zweeg, zou Redmayne niet onwaarschijnlijk worden opgehangen. Maar bij verder doordenken kwam hij tot een overweging, die hem opluchtte: Simon was 'n veel te nobele kerel om het zóó ver te laten komen; als puntje bij paaltje kwam, zou hij uit eigen beweging spreken, ongeacht de onaangename gevolgen, die daaraan voor hem verbonden waren. Maar een onplezierige geschiedenis bleef het in elk geval...

Maar wat gaf het, zich het hoofd te breken met wat *misschien* zou gebeuren? Waarschijnlijk liep het allemaal anders, dan iedereen verwachtte, zou het een of ander plaats hebben, waarop niemand had gerekend. Zoo ging het immers zoo dikwijls. Het beste was maar het aan de Voorzienigheid over te laten.

Plotseling voelde hij een hand op zijn arm; de loop van zijn overpeinzingen kwam met een schok tot stilstand en ontsteld sprong hij terzijde.

„Neemt u me niet kwalijk, Sir Anthony; het was niet mijn bedoeling u aan 't schrikken te maken,” fluisterde Renfrew. „Maar kijkt u eens naar de vensters daar. De bedienden gaan naar bed.”

Het was, zooals de inspecteur zei. Een voor een gingen de lichten beneden uit; een oogenblik later flitste een verdieping hooger licht aan, blijkbaar op een trappor- taal, en ten slotte, na enkele minuten, werden

op de bovenste étage de lampen ontstoken — op drie kamers naast elkaar. Weldra verdween het lichtschijnsel weer; drie gestalten, duidelijk zichtbaar in de verlichte vensters, trokken de blinden dicht. Toen weer duisternis en absolute stilte.

„Nu goed opletten, Sir Anthony,” waarschuwde Renfrew.

Maar het duurde nog een half uur eer er iets gebeurde. Aan hun rechterhand hoorden ze opeens zacht gekraak in het onderhout; een oogenblik later kroop een schaduwig gedaante over het grasveld, bleef toen staan en luisterde gespannen.

De inspecteur omklemdde Hayden's arm en trok hem naar zich toe.

„Ziet u dat? Kunt u uitmaken wie van beiden het is?”

„Ik geloof niet, dat het Ling is; die is niet zoo groot.”

„Dan is het Redmayne.”

Renfrew's hand lag nog steeds op Anthony Hayden's arm en de twee mannen keken toe, nauwelijks durvende ademen, terwijl de vage gestalte zich weer in beweging zette, in de richting van het huis nu. Hij liep op zijn teenen over het grintpad, dat het huis van het grasveld scheidde, sloop naar de deur, welke toegang gaf tot de studeerkamer en klopte zacht. En nu zijn gestalte zich afteekende tegen de licht-grijze steen van den muur, konden ze zien, dat hij iets in de hand had.

„Redmayne met den buit,” mompelde de inspecteur.

Van de plaats, waar zij stonden, konden ze geen geluid van stemmen hooren, maar het lag voor de hand, dat er een vraag en een antwoord moesten zijn gewisseld tusschen den man buiten en iemand binnen, want na een oogenblik werd een lichtstreep zichtbaar, die zich verbreedde, toen de deur voorzichtig werd geopend, juist ver genoeg om de slanke gestalte van den wachtenden man door te laten.

Hij glipte naar binnen, de deur werd weer gesloten en vaag hoorden ze het geluid van zware grendels, die er voor werden geschoven.

„Dien hebben we,” fluisterde Renfrew.

Hoe zacht hij ook sprak, er was duidelijk blijdschap te hooren in de stem van den inspecteur, triomf zelfs, maar deze gevoelens vonden geen weerklink in het hart van den anderen man.

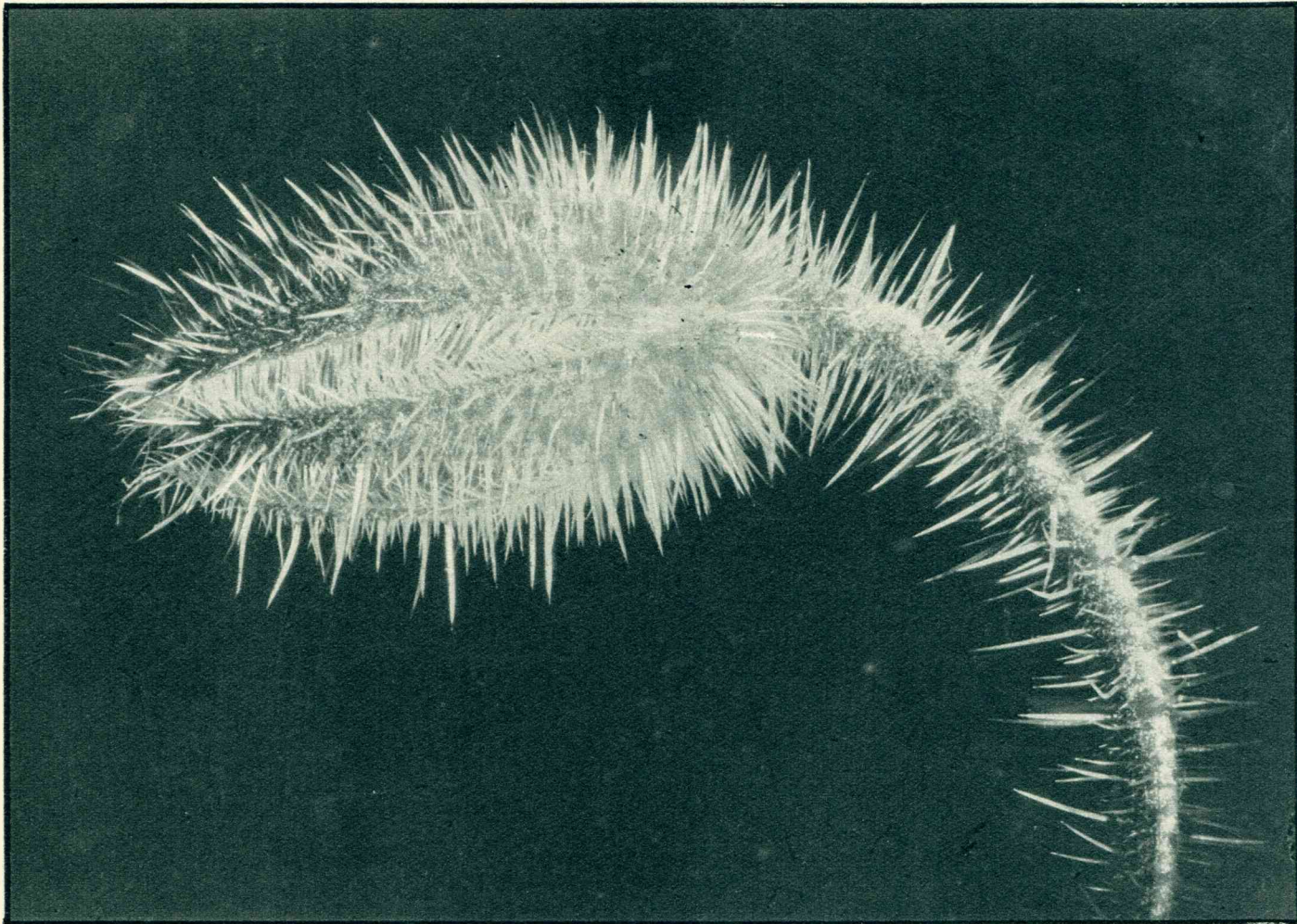
„Arme Evangeline!” Dat was zijn eenige gedachte op dit oogenblik.

„Nu zullen we nog 'n poosje op den anderen vriend wachten,” ging Renfrew's fluisterstem voort. „We hebben den tijd, zoolang Redmayne binnenblijft. Op welke manier hij het huis ook verlaat, ons ontsnappen kan hij niet.”

En wéér begon het geduldige wachten. Eénmaal verliet de inspecteur zijn post, om onhoorbaar over het gras te sluipen en vandaar over het grint-

Ontbloemde drijfschaal

Maanzaad, dicht.

de roep om hulp geklonken had, zag hij, dat de voordeur snel geopend werd. Een tengere gestalte werd zichtbaar, sprong de treden af, die naar de oprijlaan voerden, en holde zijn kant uit.

„Halt! Wie ben je?” schreeuwde Simon en hij vloog den ander tegemoet. Er kwam geen antwoord en hij knipte zijn lantaarn aan.

Op hetzelfde moment — zoo scheen het tenminste — was er een zonderling geluid als van een drogen kuch, die opeens afgebroken wordt, de elektrische lantaarn brak in gruzelementen in zijn greep en hij voelde een ellendige, folterende pijn in zijn hand, alsof die uit elkaar werd gescheurd.

„O, hemel!” schreeuwde Simon; hij wankelde achteruit en met een werktuiglijke beweging greep hij met zijn gezonde hand naar de andere, die als een warme, vochtige massa aanvoelde. „Blijf staan! ellendige hond!” gilte hij — hij dacht althans dat hij gilte, maar het was niet meer dan een

pad naar het huis. Anthony Hayden had geen oog van hem af, terwijl hij bleef stilstaan, niet bij de deur, maar aan een venster links daarvan, blijkbaar de ooren spitsend om het minste geluid op te vangen. Toen kwam hij in de slappende houding van daarnet bij Sir Anthony terug.

„Ik kon het gemurmel van stemmen hooren,” deelde hij mede, „dus hij is nog binnen. We zullen hem nog 'n paar minuten geven en dan... Alle menschen! Wat was dat?”

Het was een geluid, een eigenaardig geluid, heel zwak en eenigszins gelijkend op een drogen kuch, die plotseling ophoudt. Het volgend oogenblik werd het venster, waaraan de inspecteur even te voren had staan luisteren, opengerukt door onzichtbare handen, want er brandde nu geen licht meer in de kamer en een heesche stem riep in doodsangst:

„Help! Help! Moord!”

Het was een luguber gehoor in de tastbare, suizelende stilte van den zomernacht en terwijl Sir Anthony naar het huis rende, voelde hij koude rillingen over zijn rug loopen. Want de betekenis van dien angstkreet was hem maar al te duidelijk en hij durfde niet denken aan hetgeen zich in die kamer moest hebben afgespeeld.

Maar Renfrew was eerder bij het huis dan hij, terwijl van alle kanten vage gedaanten als uit het niet opdoken. De inspecteur was de eerste, die door het openstaande raam klom, Sir Anthony was de tweede, daarna kwamen drie donkere figuren. Een seconde later had Renfrew zijn lantaarn aangeknipt en ze hoorden hem roepen:

„Alle menschen! Hij heeft hem tóch te pakken gekregen! Vooruit, twee man direct terug naar het grasveld, de anderen naar binnen. Den Chinees moeten we hebben!”

Al dien tijd had Simon Santley geduldig op zijn post gestaan, zijn ooren op scherp luisteren ingesteld en zich telkens weer de vraag stellend wat al de anderen tezelfder tijd zouden doen. Hij had razenden zin in een sigaret, maar dat was contrabande op het oogenblik! Van de plaats, waar hij stond, kon hij den zijgevel van het huis niet zien; zijn uitzicht was beperkt tot den voorkant. Natuurlijk had de inspecteur hem hier neergezet, peinsde hij, omdat op dit punt minder gevaar was dan aan den zijkant, want geen van de beide vluchtelingen zou het in zijn hoofd krijgen door de voordeur of een van de vensters van den voorgevel het huis te verlaten, wanneer hij ook maar éven kans zag langs de achterzijde te ontsnappen.

Hij had geen idee van den tijd, deze eenzame wake scheen eeuwigheden en eeuwigheden te duren en hij vroeg zich juist af, of de ochtendschemering niet weldra zou beginnen, toen hij hevig schrok. Het geluid van een venster, dat geopend werd, trof zijn oor — het moest van den zijkant komen — daarop een heesche noodkreet: „Help! Help! Moord!” en toen was het, alsof de hel losbrak. Twee donkere gestalten glipten langs hem heen, te voorschijn springend uit het struikgewas achter hem, anderen renden over het grasveld op het huis toe. Een seconde geleden had de gansche omgeving uitgestorven geleken, nu bewogen overal snelle, jachtende gedaanten. Een oogenblik was Simon in twijfel over wat hij doen moest; alle wachters schenen zich op de plaats, vanwaar de kreet was gekomen, samen te trekken. Maar hij begreep, dat hij zonder nader bevel zijn post niet mocht verlaten en bleef waar hij was.

En dat bleek goed gezien van hem, want nog geen halve minuut nadat

zwak, zuchtend gefluister, dat over zijn lippen kwam, en Simon Santley, verbijsd en verblind door pijn en niets meer ziende van de stille, tengere, slangachtig-lenige gedaante, die als door tooverkracht in het ondoordringbare duister van de oprijlaan scheen op te lossen, zank op den grond, en zijn deerlijk-gewonde hand lag slap naast de overblijfselen van zijn lantaarn.

Maar bijna op hetzelfde oogenblik, dat hij viel, flitsten achter de benedenvensters van het huis lichten aan. In de nu wijdgeopende voordeur verschenen twee mannen; het krachtige, witte schijnsel van hun lampen boorde spookachtig door de grondelooze duisternis. Toen haastten ze zich de stoep-treden af naar de open ruimte aan het eind van de oprijlaan, lieten het licht van hun lantaarns om zich schijnen en weldra vielen de twee sterke stralendebundels tegelijkertijd op de donkere massa op den grond. Een seconde later boog een der mannen zich over den bewusteloozen Simon Santley en een enkele blik op de resten van de lantaarn en op den steeds groter wordenden bloedplas rondom de hand van den jongeman, was voldoende. Met een zenuwachtigen ruk trok de knielende man zijn zakdoek uit den zak en riep zijn metgezel toe:

„Geef me een stok of iets dergelijks, dat bloed moet direct gestelpt worden!” En even later, terwijl hij een afsnoerverband om Simon's arm wond: „Het is Lord Santley... werk van den Chinees, hoor. Stap op je motor en rijd als de weerlicht naar dokter Kent; vandaar kun je om een ziekenauto opbellen. Hier zijn de telefoondraden doorgesneden. Ik zal wel voor Lord Santley zorgen. Als de Chinees op weg naar Londen is, zullen ze hem wel snappen, wanneer hij probeert het cordon te passeeren.”

Nog voor de spreker geëindigd had, was de andere politie-agent verdwenen en het duurde niet lang of een verblindende lichtbundel scheen door een openstaanden poortingang, een meter of twintig opzij van het huis. Toen klonk het geronk en geknal van het vertrekkende motorrijwiel, de lichtbundel werd breder, bescheen een oogenblik de beide gestalten: de eene, uitgestrekt op den grond en de andere, geknield daarnaast, en een seconde later schoot de motor met zijn berijder in uniform daverend voorbij, de oprijlaan af. En van verre kwam het geluid van een grooten auto, die zich in beweging zette in de richting van Londen.

De knielende man kwam overeind en het schrille geluid van een politiefluit scheurde door den nacht.

Onmiddellijk kwamen twee andere gestalten de voordeur uit en de stoep af; een van hen was in uniform, de ander een kleine, dikke man, die blijkbaar inderhaast enkele kledingstukken had aangetrokken. Achter hen, op het bovenportaal, was een groepje angstig-samenscholende dienstboden flauw zichtbaar.

„Wat is hier aan de hand?” vroeg de kleine man, de butler van de gebroeders Barnett. „Is hij dood?” ging hij 'n beetje wit om den neus voort, toen hij het bleke gezicht van Simon Santley zag.

„Neen, alleen maar ernstig gewond; u zult straks de bijzonderheden wel hooren.” En daarop tot den politieagent: „Help me Lord Santley in huis dragen. Zijn halve hand is afgeschoten, maar de dokter zal wel direct komen. Ik heb hem al laten halen. Het was 't beste den gewonde op 'n divan te leggen. Is er een bij de hand?” Dit laatste weer tot Jenkins, den butler, die nu bijna zoo bleek zag als de bewustelooze jongeman op den grond.

„Ja, er staat er een in den salon,” antwoordde Jenkins, ondanks zijn

bleekheid op rustigen, zakelijken toon pratend. Want de heer Jenkins liet zich gaarne voorstaan op zijn gave om onder alle omstandigheden het hoofd koel te houden, gelijk hij ook thans deed. Hij had vandaag reeds een ernstigen schok gehad, toen meneer Nathaniël door de politie was meegenomen en niet was teruggekeerd; daar dit niet in staat was geweest hem uit zijn evenwicht te brengen, kon hij zich zeker niet veroorloven, overstuur te raken door het feit, dat Lord Santley, minus een halve hand en zich wentelend in zijn bloed — zooals hij later aan de bedienden vertelde — door de politie het huis werd binnengedragen en neergelegd op den divan in den salon. Het mocht de vraag heeten of zelfs een verminkt lijk zijn kalme waardigheid had kunnen verstoren! Moorden, roofovervallen en verkeersongelukken waren immers in deze na-oorlogsche levensperiode normale verschijnselen geworden en dat diende men zich steeds voor oogen te houden.

„Ik moet wat brandewijn hebben en 'n paar schoone handdoeken,” zei de man, die zich met de zorg voor Simon had belast, toen de gewonde op den divan was neergelegd. „We zullen doen wat we kunnen, in afwachting van de komst van den dokter en den ziekenauto.”

„Ik veronderstel, dat dit allemaal in verband staat met den moord op meneer Shutter,” merkte de butler wijsgeerig op, terwijl de andere agent het vertrek verliet om zijn superieuren, die zich in de studeerkamer bevonden, op de hoogte te brengen.

„U mag veronderstellen wat u wilt,” klonk het kortaf. „Ik moet nu brandewijn en handdoeken hebben.”

Er zat voor Jenkins niets anders op dan het gevraagde te gaan halen, waarmee hij met bekwaam spoed terugkwam, ofschoon hij tijd en gelegenheid had gevonden onderweg de dienstboden, die nog steeds saamgedromd stonden op het bovenportaal, mee te deelen, dat er een ongeluk was gebeurd en dat ze niet beter konden doen dan maar weer naar bed gaan.

Na een poos sloeg Simon Santley, onder de goede en handige zorgen van den politieagent, met wien hij eerder dien dag een vroolijk gesprek voor den ingang van de herberg had gehad, de oogen op. Maar hij opende ze slechts om opnieuw aan onuitstaanbare folteringen ten prooi te zijn.

„O.... goede hemel....” kreunde hij, terwijl het zweet hem aan alle kanten uitbrak, „wie.... was het.... wie heeft dat gedaan?”

„De Chinees, mylord; ze zullen hem wel krijgen, als hij probeert naar Londen te komen. De dokter komt direct... die zal u wel weer opknappen.”

Simon klemde de tanden opeen, om het niet uit te schreeuwen van pijn. Toen, met inspanning van al zijn kracht, hijgde hij:

„Waar.... waar is.... Redmayne?”

De agent maakte een beweging in de richting van de studeerkamer.

„Daar binnen, mylord. Heeft ook een schot van den Chinees gehad. Hij is.... hij is dood, mylord.”

Toen zonk Simon Santley weer weg in weldadige bewusteloosheid.

XXII. HET VIER-EN-TWINTIGSTE UUR.

Terwijl de politie buiten wacht hield, zat Bobby Redmayne midden in de studeerkamer naast een groote tafel, waarop hij krampachtig de armen steunde, want als hij ze ook maar een halven centimeter bewoog, zou dat een kogel door zijn hoofd be- tekenen.

Tegenover hem zat Ah Ling, het automatisch pistool nog steeds in de hand en zijn ondoorgroen- delijke oogen strak gevestigd op Redmayne's gezicht. En in een hoek bij den haard zat Gabriël Barnett, starend zooals hij had gestaard, toen Bobby binnenkwam, en er was iets in de verwezen uitdrukking van zijn gezicht, dat het vermoeden wekte of hij de rest van zijn leven zoo zou blijven staren.

Verbijsterd en met klimmenden angst keek Bobby van den een naar den ander, want behalve dat hij hem kortaf bevolen had te gaan zitten, had Ah Ling geen woord gesproken en Gabriël Barnett scheen met stomheid geslagen. Midden op tafel stonden de twee groene afgodsbeelden, de oogen van robijn en smaragd even ondoorgrondelijk als die van den man, aan wien ze toebehoorden. De stilte in de kamer was volkomen, zenuwslopend, adem-benemend, en de

vrees, die zich thans over Bobby Redmayne had gelegd, deed zijn hart haast stilstaan.

Eindelijk, eindelijk, werd het stilzwijgen verbroken door Ah Ling's wel- luidende, rustige, effen-klinkende stem.

„We dachten wel, dat u zou komen, meneer Redmayne; alleen wisten we niet hoe laat we u mochten verwachten. Dat heeft mij hier gehouden en meneer Barnett heeft er ook een deel van zijn nachtrust voor moeten opofferen.”

De jongeman bewoog onrustig op zijn stoel, en onmiddellijk werd de loop van het pistool ter hoogte van zijn hart gebracht.

„Kijkt u eens, meneer Ling,” antwoordde hij met een stem die trilde, ondanks zijn inspanning haar rustig te doen klinken, „er is heel wat dat ik u heb uit te leggen, maar dat zou me gemakkelijker vallen, als u zoo goed wilde zijn dat wapen op tafel te leggen — een ongeluk is gauw gebeurd, niet- waar? — en me zou willen toestaan een sigaret te rooken.”

„Mijn weigerend antwoord op uw beide verzoeken zal u ongetwijfeld niet weerhouden te spreken,” klonk het koel en ernstig. „Daarom, meneer Redmayne, zegt u maar wat u te zeggen hebt, als u het tenminste de moeite waard vindt. Ik voor mij vind het dat *niet*. Want alles wat ik verlangde te weten, heb ik al van meneer Gabriël Barnett gehoord, of laat ik liever zeggen, dat hij alles heeft bevestigd wat ik al wist, doordat ik het gesprek, dat u in den afgelopen nacht om één uur met een dame, wier naam ik niet zal noemen, had, heb bijgewoond. Dus ik vraag nog eens: vindt u het de moeite waard, meneer Redmayne?”

Bobby's gezicht was krijtwit geworden.

„Wát weet u?” vroeg hij schor.

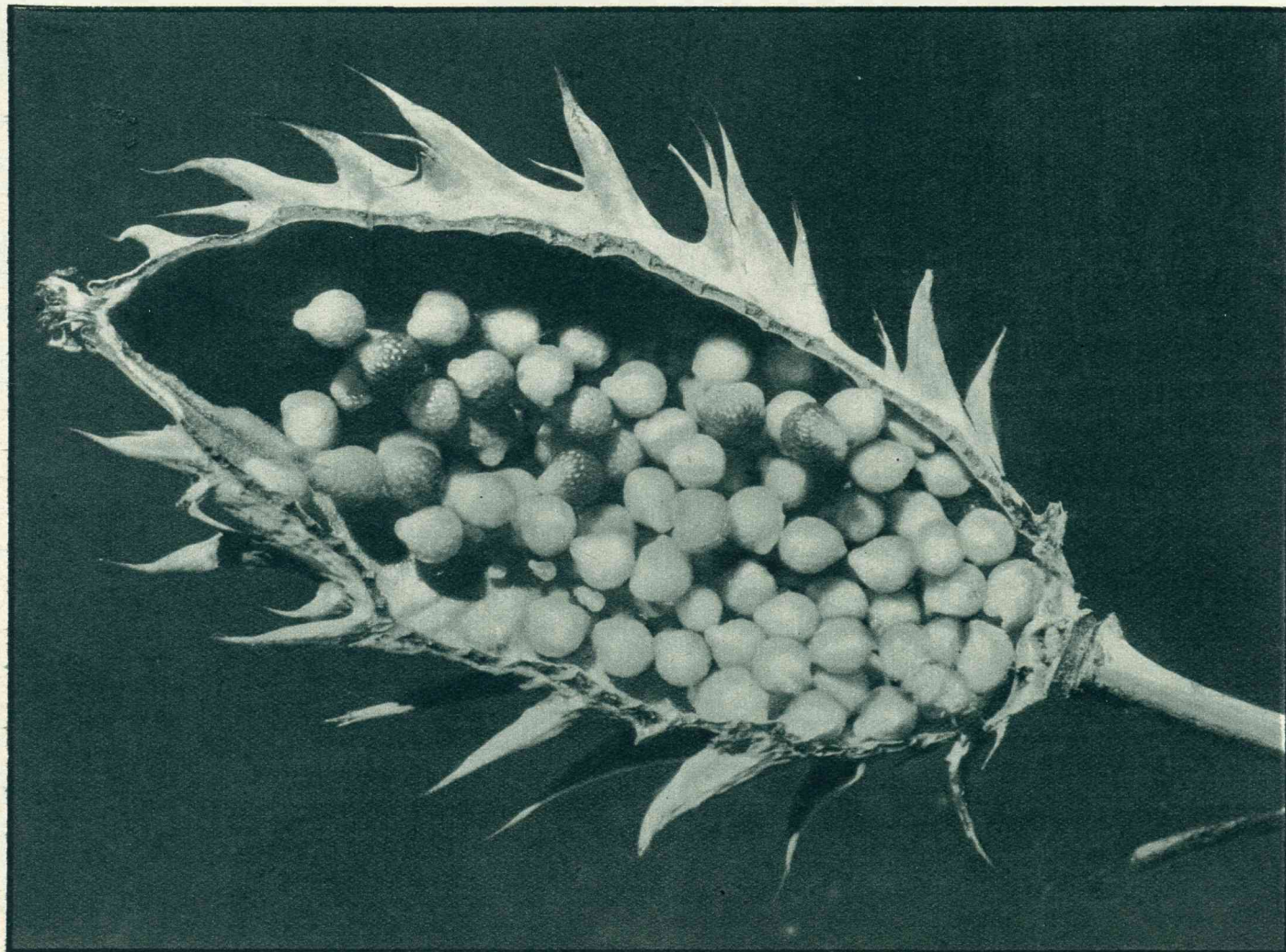
„Alles, zou ik zeggen,” was het bedaarde antwoord. „De kwestie is, dat mijn intuïtie mij waarschuwde niet al te goed van vertrouwen te zijn ten opzichte van iemand, die, welnu, laat ik zeggen, iemand die een beroep als het uwe uitoefent. Maar daar mijn opvoeding op het gebied van inbreken schromelijk verwaarloosd is, was ik gedwongen mijn toevlucht te nemen tot vakkundige hulp.”

„U schijnt hier toch overigens wel ingebroken te hebben,” kwam het over Bobby's kurkdroge lippen.

Ah Ling lachte.

„Dat was heel eenvoudig. Ik was vanochtend vroeg in Londen en sprak met een kennis af, dat we vanmiddag hierheen zouden gaan om over het verkoopen van antiquiteiten te spreken. Terwijl de butler het bezoek aandiende bij meneer Barnett — die op dat oogenblik een belangrijke conferentie had... met de politie — stapte ik uit den auto, wandelde kalm naar binnen en hield me schuil, wat in dit onregelmatig gebouwde en met allerlei kunst- voorwerpen en meubels opgepropte huis niet heel moeilijk is. Toen het personeel naar bed was, achtte ik het oogenblik aangebroken om te voorschijn te komen. Ik moet bekennen, dat ik me even zeer onaangenaam gestemd voelde, toen ik den politie-auto voor den hoofdingang zag staan, maar met de hoffelijkheid, die den dienaars van de heilige Hermandad eigen is, reed de chauffeur den wagen al spoedig op zij van het huis, zoodat mijn kleine ma- noeuvre onopgemerkt kon worden uitgevoerd.”

(Wordt voortgezet).

Maanzaad, open.

Een Openlucht-Kathedraal

Slechte Tand

duiden in veel gevallen op een kalkgebrek in het lichaam.

Voor Vrouwen

is Kalzan zeer belangrijk, omdat het regelend werkt. Het is wederom 't kalkgebrek in het lichaam, dat de oorzaak is van de storingen en pijnen. Daar Kalzan de benodigde kalk toevoegt in de juiste samenstelling zullen de bezwaren spoedig verminderen. De pijn verdwijnt, de zwakte wordt overwonnen, Kalzan herstelt langs geheel natuurlijke weg het euvel. Daarom is Kalzan dan ook geheel en al onschadelijk. Het kan geen kwaad, maar moet U helpen.

Tanden zijn levende deelen van ons lichaam, zij hebben voedsel (kalk) nodig en wanneer zij te weinig van dit voedsel krijgen worden zij zwak.

Dit zijn de tanden, die ondanks de beste zorg steeds weer pijnlijk zijn en last geven, tanden die nooit mooi wit en hard zijn.

Gebruik eens eenigen tijd Kalzan, het kalkvoedsel, dan zult gij bemerken, dat Uw tanden sterker worden, witter en harder.

Door het gebruik van Kalzantabletten zult gij veel pijn kunnen voorkomen en langen tijd in het bezit kunnen blijven van een goed gebit.

„Blijkt, dat er iets in het lichaam niet in orde is, dan is kalkgebrek waarschijnlijk de oorzaak of een medeoorzaak”, schrijft Dr. H. F. B. W., te Londen.

Vóór baby komt

heeft de verwachtende moeder meer kalk nodig dan gewoonlijk. De beenderen, ja zelfs de tanden van het verwachte kind worden lang voor de geboorte gevormd.

Kalk, veel kalk is nodig en daarin voorziet Kalzan. Ook hier weer dus: op natuurlijke wijze voorziet Kalzan in een voedselgebrek.

„Meer niet?” zult ge vragen. „Neen, meer niet”, maar wanneer dat voedselgebrek zou blijven bestaan, zou de moeder er onder lijden door het uitvallen van haren en tanden, door onpasselijkheid en zwakte, terwijl het verwachte kind bevattelijk zou blijven voor „Engelsche ziekte”

Begin dus vroegtijdig met Kalzan-tabletten. (te gebruiken 6 maanden voor de geboorte).

Elk dezer kwalen toont, dat 't lichaam te weinig kalk bevat en zal daarom door Kalzan doeltreffend worden bestreden.

Uw lichaam kan bijv. rauwe aardappelen niet opnemen. Daarom kookt gij ze. Uw lichaam kan gewone kalk en enkelvoudige kalkverbindingen evenmin opnemen. Neem daarom Kalzan, het kalkvoedsel, waarvan bewezen is, dat het goed door het lichaam wordt opgenomen.

Kalkgebrek in het lichaam wordt overwonnen met KALZAN Het Kalkvoedsel

Bij alle Apothekers en Drogisten à f 1.25 en f 2.25 per verpakking

Typische kenteekenen van een kalkgebrek in het lichaam zijn o.a.:

Winterhanden

Nachtzweet

Huiduitslag, welke ontstaat door zogenaamd „kwaad bloed”.

Netelroos

Langdurige verkoudheden

Neusbloedingen en andere overvloedige bloedingen.

Haaruitval

Losraken van tanden in groeiende kinderen en verwachte moeders.

Hardnekkig tandbederf

(ook wanneer voor goede reiniging wordt gezorgd).

Maak Uw tanden hard en sterk met KALZAN

Zwakke en „moeilijke” kinderen, lijden heel dikwijls aan kalkgebrek in het lichaam. Niet alleen „het uit de kracht groeien”, maar ook de lastigheid en humeurigheid der kinderen zijn er dikwijls een gevolg van.

Engelsche Ziekte

is een bewijs van tekort aan kalk.

Zon en Kalzan zullen helpen. (Wanneer levertraan wordt gebruikt, dan de levertraan en Kalzan om den anderen dag te gebruiken.)

Kinderen „Een hangerig moeilijk kind

is een kind, wiens gestel niet in orde is”, schreef een bekend dokter.

Na een groot aantal „moeilijke” kinderen onderzocht te hebben kon hij verklaren:

„Ik vond al spoedig, dat vele zogenaamde lastige kinderen kalkarm bloed hadden.”

En een andere dokter schreef in de „Dental Cosmos” van Oct. 1928:

„Een kind van drie tot dertien jaar heeft evenveel kalk nodig als twee volwassenen, want het kind heeft extra kalk nodig voor de vorming der beenderen en weefsels.”

Geef Uw kind dus Kalzan-tabletten, dan geeft gij het de benodigde kalk in een smakelijken en geschikten vorm, terwijl de kalk ook werkelijk wordt opgenomen. Uw kind wordt dan gezond en minder „moeilijk”

„De proefnemingen met Kalzan hebben mij duidelijk gemaakt van hoe groot belang Kalzan is voor het verbeteren van den lichamelijken toestand.”

Dr. A. B., te G.

Het feit, dat Kalzan-tabletten door kinderen als een zeer bijzondere lekkernij worden gegeten, toont, dat hun geheele lichaam om kalk vraagt.

Vraag Gratis Monster

Hierlangs afsnijpen.

Gratis

Bon

Wij zenden U een monstertube Kalzan met interessant boekje over de Kalktherapie gratis toe. Zend ons deze coupon en sluit 5 ct. postzegel voor portokosten bij. VUL IN:

Naam:

Adres:

Adresseer N.V. A. WULFING & Co's Chem. Prod., Oosteinde 1, Amsterdam

Laat U niet een koorje..... maar
Balatum leveren!

Omdat Balatum zoo goed is, wordt het nage-
maakt. En er worden winkeliers gevonden,
die niet schromen vloerbedekking, die geen
Balatum is, als Balatum te verkoopen.

Maar toch kunt U makkelijk onderscheiden of
U echt Balatum koopt dan wel namaak, die U
niet verlangt te koopen. Want echt Balatum
wordt schriftelijk gegarandeerd en
het is Uw goed recht deze garantie van Uw
leverancier te verlangen.

Doch bovendien bevindt zich aan dit garantie-
formulier een verzekeringsreçu, waar-
door U voor drie volle jaren geheel kosteloos
voor den geheelen inhoud van het vertrek
waar Balatum ligt - dus meubelen, stoffe-

ring, kleeding inclus - tegen brand en diefstal
bent verzekerd.

Wanneer Uw leverancier U geen garantiefor-
mulier en geen verzekeringsreçu kan ver-
schaffen, dan kunt U als zeker aannemen, dat
U niet met echt Balatum - met Polis Balatum -
te doen heeft.

Echt Balatum - Polis Balatum - garandeert U
volle tevredenheid van een mooie, duurzame
en goedkope vloerbedekking en bovendien
premievrijdom voor brand- en diefstalverzeke-
ring over drie volle jaren.

Eischt daarom Polis Balatum met gratis-ver-
zekeringsreçu van een der bekendste assu-
rantiefirma's: Is. Franco Mendes te Amsterdam.

Polis 88ct Balatum
De vloerbedekking PER EL met garantie en assurantie

FABRIEKEN TE HUIZEN - N. Holland • BALATUM 200 cm. BREED f 0.97 PER EL

De complete collectie **POLIS BALATUM** verkrijgbaar bij:
Grootst Speciaal Tapijt-, Bedden- en Meubelhuis

H. H. DE KLERK & ZN

HOOGSTRAAT 204-212 BEYERLANDSCHELAAN 72-78

Goudsche Wagenstraat 52 - SCHIEDAM: Broersvest

GRATIE EN CHARME

Verzorgt Uw Teint

met
POND'S

Ze zijn onder 't bereik van iedere vrouw.
Als zij slechts haar huid op de juiste
wijze verzorgt met de beide POND'S Creams.

Altijd blijft het een vereischte voor U door
een dagelijksche verzorging Uwer huid,
U die gratie en charme te geven, welke
U overal tot een graag geziene vrouw maakt.

Een dagelijksche massage van enkele mi-
nuten voor ge ter ruste gaat met POND'S
Cold Cream maakt Uw huid sterk en
soepel. Deze cream houdt de jeugd van
U uiterlijk vast.

POND'S Vanishing Cream beschermt Uw
huid tegen de invloeden van ons grillig
klimaat, geeft U een bekoorlijk matte teint
en is een goede basis voor Uw poeder.

MONSTER tubetjes POND'S Vanishing Cream en POND'S Cold Cream
worden U gratis en franco toegezonden na ontvangst van 10 cent porti
aan POND'S EXTRACT Co., Afd. 16, AMSTERDAM

Naam:

Adres:

ERASMIC Tandzeep
VOOR PARELWITTE TANDEN

FABRIKAAT ERASMIC
COMPANY LTD.
LONDEN

IMPORTEURS
FIRMA B. MEINDERSMA
DEN HAAG

A 450 321-0259A

EEN AANHOUDER WINT

GEREGELD
ADVERTEEREN
IS....WINNEN

Wij staan aan den spits van het Rotterdamsche amusement

Vrijdag 15 April a.s. vertoonen wij in:

CAPITOL-THEATER

de amusante film:
DE KONING DER KLAPLOOPERS
(Le roi des Resquilleurs). — In de hoofdrol de komiek George Milton.
Tweede hoofdrol:
DE GROOTE KANS
(Changes). Een diep ontroerend filmwerk. — In de
hoofdrollen Douglas Fairbanks Jr. en Rose Hobart.

TOEGANG BOVEN 14 JAAR

CITY-THEATER

de spannende film:
DE DANSKROEG
(Der Tanz geht weiter). — In de hoofdrol Wilhelm
Dieterle
Op het tooneel:
TRIO TIMM

LEEFTIJD 18 JAAR

REDUCTIE-BON

CAPITOL

geldig voor 2 personen voor de
middagvoorstelling, ook Zondags
Parket f 0.25 Zaalplaats f 0.30
Balcon f 0.25 Zaalplaats f 0.45
Balcon f 0.40

REDUCTIE-BON

CITY

geldig voor 2 personen voor de
avondvoorst., behalve Zondags
Parket f 0.45 Loge f 0.50
Zaalplaats f 0.45 Box f 0.60
Balcon f 0.40 Balcon f 0.60

Door den Franschen gezant te 's Gravenhage werd een souper aangeboden aan Dr. Willem Mengelberg en den componist Ravel. Een foto van het gezelschap, genomen in het Legatiegebouw aan het Lange Voorhout. V.l.n.r. de heeren A. van Wely, Maurice Ravel, Dr. W. Mengelberg, de Fransche gezant Baron de Vitrolles, Jhr. Mr. Roëll, commissaris der koningin in de provincie Noord-Holland.

BINNEN DE GRENZEN

De ambachtsschool te Edam, speciaal bestemd voor de jonge Zuiderzeed visschers, werd officieel geopend.

Te Londen overleed tengevolge van een noodlottig ongeluk Ir. C. W. L. Lely, hoofdingenieur van den rijkswaterstaat.

Op den Gelderschen oever nabij Zwolle zal een gedeelte van de spoorbrug aldaar worden vervangen door een aarden wal. Het verleggen der telefoonkabels was noodzakelijk.

NACHT

OP DE Noordzee

Hard is het leven van het visschersvolk, dat de dorpen onzer Noordzeekust bewoont, en dat van geslacht op geslacht even trouw blijft aan het voorvaderlijk beroep als aan de aloude zeden en gebruiken. Hard is het leven — niet alleen om de vele gevaren en de groote moeiten, die het beroep der visschers medebrengt, maar evenzeer om de vele ontberingen in nachtrust en in geregelde voeding, die het wekelang verblijf op zee mee-

De zon verzinkt achter een dreigende kim.

Bij dalende zon wordt koers gezet naar het wijde veld van den arbeid.

Alle hens aan dek: de vleet in het water.

De nachtelijke vangst.

brengt. Want bij voorkeur 's nachts worden de netten met vaak kleine, soms groote vangst aan allerhande zeevisch binnengehaald — en onmiddellijk daarna wordt de haring gekaakt en gekuipt, alvorens weer opnieuw het net — de vleet — wordt uitgezet. Toch heeft het leven op de wijde wateren voor den visscherman zijn bekoring en een schoonheid, die de stedeling maar weinig vermoedt: de ruimte, de zilte lucht, de grootsche natuur zijn hem een behoefte, waarnaar trots alle moeite en ontbering zijn hart aan den wal blijft haken. Van de lusten en van de lasten van het visschersleven willen deze foto's een welsprekend beeld geven.

Dorpsstraat te Walsoorden.
(O.Z. Vlaanderen).

Dorpsgezicht te Burgh
(Schouwen).

OESTERS

'n 'Eele groaze stadsche dame
Wou is oesters mie Nieuwjaar;
En ze docht: 'k zà ze bestellen,
Dan bin 'k daemee daken klaer.
Noe, dà dee ze, en de oesters
Wiere d'arren dag 'ebrocht.
Mae 't mevrouwtje keek 's aorig
Nae die diengen, en ze docht:
E' mae menschen, bin dat oesters?
'Oe mo'k dae noe is mee an?
'k Kan ze glad nie openkriege,
'k Snappe d'r gin mieter van.
Eindelienge à ze d'oren
Van de telefoon 'emierd,
En ze riep: noe mò j'is zegge,
Wat 'ei jie m'n noe 'estierd?
't Bin tòch zukke vremde diengen,
'k E' d'r glad gin aesem van.
Mò'k ze koke in een ketel,
Of wè bakke in een pan??

Aankomst van de
boot te Kortgene
(N. Beveland).

De Dorpsring te Oud-
Vossemeer (Tholen).

VAN ZEEUWSCHEN BODEM

Straattooneeltje te Kruiningen
(Z. Beveland).

Marktafereel te Terneuzen
op een drukken dag.

'n Smakelijke hap.

Naar Leiden en de Bollenvelden

Heck's handig gidsje van Leiden en omgeving, samengesteld met medewerking van de Vereen. voor Vreemdelingenverkeer te Leiden, leidt U door de bollenvelden. Vraagt het aan door middel van onderstaande coupon, 't wordt U, zoolang de voorraad strekt, gratis en franco toegezonden door 't Hoofdkantoor. Ook kunt ge er om vragen in:

Heck's LUNCHROOM
STATIONSWEG 11-13 - LEIDEN

COUPON:

Zendt mij gratis en franco den handigen gids van Leiden en omstreken met kaartje der omgeving.

Naam: _____

Adres: _____

Woonplaats: _____

Als drukwerk zenden aan de Bedrijfsleiding van Heck's
Hoofdkantoor, Scheepmakershaven 44, Rotterdam. GR

Te Goes worden hier en daar gedeelten van de stadsgrachten gedempt. — Een kijkje op dit werk achter den Westwal.

Bij de weegbrug te Brouwershaven, waar de leegte wagen wordt gevogen.

Het Hollandsche koppel v. Kempen—Pijnenburg, dat tijdens de afgelopen week op den Parijschen „Zesdaagsche” zooveel launieren oogstte.

Vliссingen klopt het Haagsche Vios met 5-1 voor den K.N.V.B.-beker. Spelmoment voor het doel der Hagenaars, waar één der Vliссingsche aanvallers op het beslissende moment komt te vallen.

Nog een spelkiekje uit den wedstrijd Vliссingen-Vios. Uit dit moment ontstond één der 5 doelpunten van de thuisclub.

Zeeuwsche Sport

Een zware regenval had alle hoop op onze gewone Zondagsche ontspanning reeds doen vervliegen, toen wij vernamen, dat de wedstrijd Hulst-Velocitas was afgelast wegens terreinsomstandigheden. Te Vliссingen en Goes waren blijkens de publicaties de velden voor den Z.V.B. afgekeurd en wij dachten niet anders, of Middelburg zou hebben besloten Longa, den Tilburgschen Iklasser, die voor een vriendschappelijken wedstrijd zou overkomen, af te bellen.

Het bleek echter, dat onze gissingen niet juist waren en de Middelburgbestuurders, wat terreinsomstandigheden betreft, voor geen klein geruchtje vervaard. De Tilburgers arriveerden inderdaad met den twaalf uurs trein, en des middags hebben de oude vrienden uit de tweede klas van eenige jaren terug elkaar weer eens bekampt. In onze herinnering kwamen weer terug die prachtige wedstrijden tusschen deze beide clubs, toen Longa nog tweede klasse speelde. Behalve de wedstrijden in die dagen tusschen Zeelandia, Vliссingen en Middelburg, waren de kampen tusschen Longa en Middelburg steeds zeer in trek bij het publiek en o.i. niet ten onrechte.

Nu is de Tilburger club 1e klasser, terwijl Middelburg een poging mag wagen ook in dat milieu te komen. Het spel van hedenmiddag, dat ongetwijfeld te lijden had onder de bijzonder slechte terreinsgesteldheid, kon ons niet tot de overtuiging brengen, dat Middelburg reeds in de Zuidelijke eerste klasse zou kunnen worden opgenomen. Een vergelijking van het spel dezer ploegen doet het Middelburgsche ver ten achter staan. De 9—4 uitslag in het voordeel van Longa kan echter voor degenen, die den wedstrijd niet hebben gezien, geen maatstaf zijn om het spel der Middelburgers te beoordeelen. Het groote cijfer 9 geeft zoo eenigszins den indruk, dat het, wat men pleegt te noemen, een inmaakpartijtje zou zijn geweest. Dit is toch niet het geval geweest

Vliссingen valt aan. Spelmoment uit den met 5-1 door Vliссingen gewonnen wedstrijd tegen Vios.

en in de eerste helft heeft Middelburg in den aanvang heel goed spel te zien gegeven. Als men in oogenschouw neemt, dat het elftal verzwakt was door het niet uitkomen van den keeper en den linkshalf, met de overweging, dat de degradeerende 1e klasser en de promotie-candidaten van de tweede klasse minder sterk zijn dan Longa, mag men toch verwachten dat, al is misschien het uitspreken van de gedachte, dat het eerste klasschap kan worden behaald, gelijk aan het bouwen van luchtkasteelen, in de promotie-compititie een draaglijk figuur zal worden geslagen.

Ook Vliссingen deed zich weer eens van de beste zijde kennen en versloeg V.I.O.S., een westelijken tweede klasser met 5—1 in een bekerwedstrijd. Dit is werkelijk een heel goede prestatie der Vliссingers en doet de hoop op een behalen van het tweede klasschap nog versterken. De wedstrijd tegen Hulst was minder moedgevend en wij gelooven vast, wanneer Hulst niet met pech te kampen had gehad, dat de Vliссingers hun zege heel wat zwaarder zouden hebben moeten bevechten, al zou deze dan ook wel behaald zijn. Over de Cadetten lazen wij deze week in „de Sport”, het Officieel Orgaan van de K.N.A.U., dat deze vroeger zoo roemvolle ploeg een wedstrijd gespeeld had tegen de Adelporsten. De schrijver van het berichtje zegt: „Wij kennen de prestaties van Vliссingen en Hulst niet, maar wij zijn niet gerust op de degradatiewedstrijden der Cadetten. Zou een der oude clubs

Nieuws van den Parijschen Zesdaagschen Wielervedstrijd. Links Guimbretière (Franschman) en rechts Linari (Italiaan), twee der meest vooraanstaande zesdagenrenners.

uit? Neen, volstrekt niet, doch wij gelooven niet, dat Hulst rijp is voor het tweede klasschap. Wel gelooven wij, dat noch Vliссingen, noch Velocitas in Hulst een gemakkelijke overwinning zullen behalen. De mannen van Hulst zijn in hun „zandkist”, zooals zij hun veld plegen te noemen, riet voor de poes. Speciaal Vliссingen wacht daar naar onze meening een warme ontvangst en wij moeten eerst het eindsignaal van den scheidsrechter hebben gehoord, voordat wij hier een uitspraak over den uitslag zouden durven doen.

Moge het een faire strijd worden, waarin de sterkste wint!

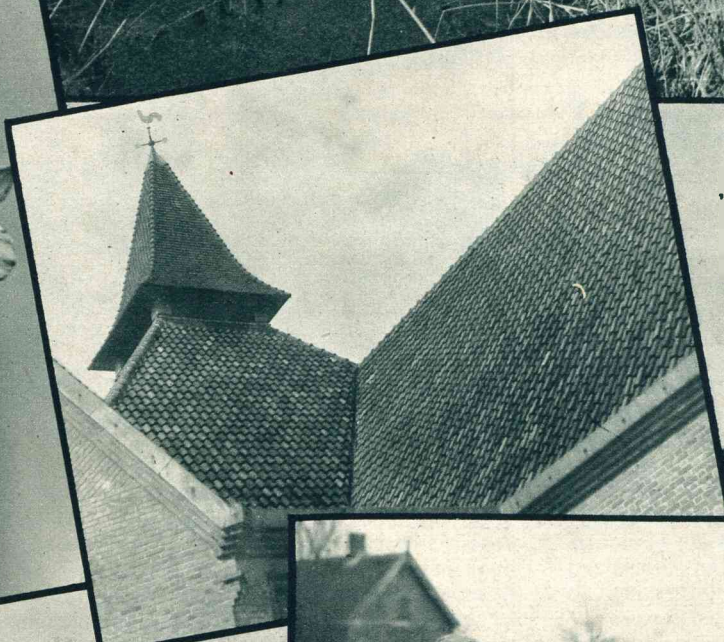
Voorjaar in het Zeeuwsche land;
't Leven barst in knoppen open,
Katjes aan den waterkant.
(Baarland)

De madeliefjes steken terstond
haar witte snuitjes uit den grond.
(Westkapelle)

Zeeuwsche

En in dezen tijd van groei
Staat de Paaschlelie in bloei.

't Haantje van den toren
keert
zich naar 't Noorden....
met z'n steert.
(Vlissingen)

FILM

't Is gewonnen, 't windje draait
En de landman egt en zaait.
(Aagtekerke)

O, de winter is voorbij,
Iedereen kijkt nu weer blij.
(Brouwershaven)